

บทโครงร่าง (Story Outline)

เรื่อง “ฝ่าอุปสรรค ตามหารักนิรันดร์” (Hope Full Heart)

ผู้เขียน: สุธิน ชาวหินฟ้า โทร.08-9644-1048

ความยาวเรื่อง: 21 ตอน (รวม 3 ภาค ภาคละ 120 นาที)

แนวคิดของเรื่อง (theme) : เมื่อชีวิตยังอยู่ หัวใจยังไม่สิ้นหวัง แรงปรารถนายังคงเต็มเปี่ยม หัวใจน้อยๆ ของพวกเขาเล็กๆ ที่มีหัวใจอันเดียวกัน พร้อมทั้งจะฝ่าอุปสรรค แม้จะยากหนักหนาสักเพียงไร ก็ไม่ทำให้ พวกเขาท้อถอย ที่จะร่วมกันตามหารัก รักที่บริสุทธิ์จาก “แม่” ผู้ซึ่งรอพวกเขาอยู่

แนวภาพยนตร์ (genre) : แนวผสมระหว่าง ชีวิตผจญภัย-แฟนตาซี-วิทยาศาสตร์ (adventure-fantasy-science fiction)

เป็นภาพยนตร์ชีวิตผจญภัย ต่อสู้กับอุปสรรค ภูติ ปีศาจ สัตว์ร้าย ภัยธรรมชาติ ความโหดร้ายของมนุษย์ และการเมือง โดยอาศัยเค้าโครงเรื่อง และตัวละครในวัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ จากวรรณคดีไทยหลายเรื่อง ผูกร้อยให้รวมอยู่ในเรื่องเดียวกัน อุปสรรคเหล่านั้น จะเป็นโจทย์ เพื่อพิสูจน์ ศรัทธา ความรัก ความกตัญญู ของพวกเขา ที่มีต่อบุพการี และผู้ที่เขารัก และแสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญ ความอดทน และ สติปัญญา ที่พวกเขามีอยู่

ตลอดเส้นทาง ในการฝ่าอุปสรรคเหล่านั้น ก่อให้เกิด ความสัมพันธ์ที่แนบแน่น และหล่อหลอมเป็น ความรัก จากหัวใจบริสุทธิ์ พร้อมทั้งจะเสียสละ ให้คนที่ตนรัก มีชีวิตอยู่รอด และไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง ความปรารถนาทั้งหมดทั้งสิ้น ของพวกเขา ก็ไม่ไกลเกินเอื้อม แม้ว่า บางคน จะสูญเสียสิ่งหนึ่ง แต่ก็ได้รับอีกสิ่งหนึ่งทดแทน.

เรื่องย่อ (synopsis): เด็กชายสังขุม เป็นลูกของ พ่อเมืองสมัยศ ที่เกิดกับ จันทน์ แต่ถูก เยาวเรศ ซึ่งเป็นภรรยาของ สมยศ อาฆาต ใส่ร้าย เพื่อให้เกิดปัญหา จันทน์ จึงพาลูกไปอยู่กับ ตายาย ที่ต่างจังหวัด ที่นั่น เด็กชายสังขุม มีเพื่อนเล่นอีกสองคน คือ เด็กหญิงเอื้อย และ เด็กหญิงโสณน้อย ซึ่งต่างก็มีความรู้สึกเดียวกัน คือ เอื้อย แม่ตายตั้งแต่แรกเกิด มักถูกพี่สาว (อ้าย) รังแก ทำให้คิดถึงแม่ตลอดเวลา ส่วน โสณน้อย น้อยใจที่พ่อไม่รัก หวาดว่าเป็นกาลกิณีของครอบครัว

ต่อมา เยาวเรศ จ้างวานนักฆ่าให้ มาจับสังขุมไปโยนทิ้งในแม่น้ำ เพื่อหวังครอบครองกองมรดก จากสมยศ แต่เพียงผู้เดียว สังขุมถูกจับโยนลงในแม่น้ำที่กำลังไหลเชี่ยว สร้างความตกใจให้แก่ เอื้อย และ โสณน้อย ที่บังเอิญมาเห็นเหตุการณ์เข้า แม้ว่า สังขุม จะเป็นเด็กที่แข็งแรง วัยน้ำเก่ง และฉลาด ก็ไม่อาจทานกระแสน้ำได้ จึงถูกกระแสน้ำจมลง และหมดสติไป

สังขุม ปรากฏตัวอีกที ก็มีชายชราผู้หนึ่ง ชื่อ นาเคนทร์ หรือ เฒ่าเคนผีบ้า ช่วยขึ้นมาจากฝั่ง ขณะที่ เอื้อย กับ โสณน้อย วิ่งตามออกมาจากแนวป่า เคน ถูกชะตากับเด็กทั้งสาม จึงเลี้ยงดูไว้ ที่นั่นเป็นหมู่บ้านที่อยู่ใจกลางป่าดงดิบ เต็มไปด้วยสัตว์ร้าย ภูติ และอันตราย พวกเขาเด็กๆ จึงได้รับการฝึกฝน ให้รู้จักต่อสู้ เอาตัวรอดจากภัยอันตราย และรู้จักใช้สมุนไพร

เคน สังเกตเห็นว่า สังข์มีความฉลาดเกินเด็ก และว่าน่าจะมีอนาคตที่ดีกว่านี้ และพวกเด็กๆ ต่างก็บ่นอยากพบแม่ เคนตัดสินใจ ส่งเด็กทั้งสามไปอยู่กับเพื่อน ซึ่งเป็นหัวหน้าเผ่าอีกเมืองหนึ่งที่อยู่ห่างออกไป แต่การออกจากที่หมู่บ้านแห่งนี้ ไม่ใช่เรื่องง่าย เต็มไปด้วยอันตราย จึงรวบรวมชายฉกรรจ์ นำขบวนไปส่งเด็ก โดยมอบของสำคัญไปมอบให้หัวหน้าเผ่าด้วย

ตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืน ชายฉกรรจ์และเด็กทั้งสาม ต้องเผชิญกับเหล่าภูมิจิตต่าง ๆ จนไม่มีใครรอดชีวิตกลับไปหมู่บ้านแม่แคคนเดียว ทั้งนี้เพื่อปกป้องเด็กทั้งสามคน แต่เนื่องจากในคืนสุดท้าย พวกเขาได้หลุดเข้าไปในกับดักเวลา ทำให้พวกเขาเสียเวลาไปกว่ายี่สิบปี จึงไม่มีโอกาสได้พบหัวหน้า (เพราะหัวหน้าแก่ตายไปก่อนที่จะพวกเขาจะไปถึง) ในโชคร้าย แต่ก็มีโชคดี พวกเด็กๆ ได้เพื่อนใหม่อีกสองคน คือ สินสมุทร กับ สุธสาคร ซึ่งเป็นเด็กกำพร้าพ่อแม่เช่นกัน

พวกเด็กๆ ทั้งห้าคน มีหัวอกอันเดียวกัน จึงตัดสินใจ ออกเดินทางมุ่งสู่มหาสมุทร เพื่อตามหาแม่ ตั้งแต่วัยเด็ก จนถึงวัยหนุ่ม พวกเขาต้องเผชิญกับ พายุฝน ฟ้าผ่า ผีเสื้อสมุทร ปลาหมึกยักษ์ เรืออัปปาง ที่เกาะร้าง ต่อสู้กับงูยักษ์ เพื่อช่วยเอาตรีเพชร คืนแก่ หนุมาน เผชิญกับคลื่นซึนามิ หลุดเข้าไปในเมืองทาส ของราชินีพันธุรัตนา ซึ่งถูกควบคุมด้วยเทคโนโลยีล้ำสมัย เช่น ยานล่องหน สเปร์ย์ล่องหน ปืนเลเซอร์ สารปฏิชีวนะไฮโปซีควาฟ (ใช้เปลี่ยนสภาพร่างกาย) ทุกชีวิตที่นั่น เต็มไปด้วยทาส

กว่าพวกเด็กๆ จะรอดพ้นจนเป็นอิสระจาก เมืองแห่งนี้ พวกเขาต้องสูญเสียเพื่อนรักสองคน คือ สินสมุทร กับ สุธสาคร ไป และ ต้องพลัดพรากจากกันนานสิบปี สังข์ หลบหนีไปอยู่กับชาวชุมชนเศรษฐกิจพอเพียง ในกรุงเทพมหานคร ส่วน เอื้อย กับ โสนน้อย พบกับ พลายแก้ว และพาไปอยู่กับย่า อีกเมืองหนึ่ง จนกระทั่ง พวกเขาเติบโตเป็นหนุ่มสาว ย่าต้องการให้ พลายแก้ว บวช เพื่อตัดความสัมพันธ์รัก ระหว่าง พลายแก้ว กับ โสนน้อย ทำให้ โสนน้อย เสียใจและผิดหวัง แต่นั่นก็ยังไม่เลวร้ายเท่ากับ เอื้อย เพราะ เอื้อย รัก สังข์ เข้าแล้ว เต็มหัวใจ ซึ่งเวลานี้ ยังไม่รู้เลยว่า สังข์ยังมีตัวตนอยู่หรือไม่

วิถีชีวิต ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายเสมอไป เอื้อย โสนน้อย และ สังข์ พบกันอีกครั้งหนึ่ง ที่ชุมชนเศรษฐกิจพอเพียง แห่งเมืองทเวนคร ซึ่งมี สมิตักษณ์ เป็นผู้ว่าการ มีลูกสาวชื่อ รจนา เธอมักจะมาคบคุ่นกับชาวชุมชนที่นี่ ทำให้ เกิดสัมพันธ์รักกับ สังข์ อย่างไม่ตั้งใจ และนั่น เป็นจุดเลือกเส้นทางรักของ เอื้อย เพราะ สังข์ ตกหลง รับ รจนา เป็นภรรยาอย่างเป็นทางการ

การเปลี่ยนชีวิตครั้งสำคัญมาถึง เมื่อ สังข์ได้ รับเลือกเป็น ผู้ว่าการเมืองทเวนคร ต่อจาก สมิตักษณ์ ในขณะที่ เอื้อย กับ โสนน้อย ได้ไปเป็นบุตรบุญธรรม ของเศรษฐีชาวฝรั่งเศส เธอทั้งสอง จึงมีโอกาส ไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศส ในเวลาต่อมา สังข์ ปกครองบ้านเมืองด้วยความ เป็นธรรม สร้างโครงการ “ดิน อุ่ม ดาว” ให้คนสูงอายุ ดูแล สตรีมีครรภ์ เพื่อสร้างสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม และต่อยอด ทูทางสังคม และในวาระสุดท้ายของสังข์ เขาได้พบแม่โดยบังเอิญ

จากการปกครองด้วยธรรม ย่อมทำให้ พวกอธรรม ไม่พอใจ พวกเขาจึงลอบทำร้าย สังข์ ด้วยการ

ชีวิตคนรอดของสังข์ จนตกลงไปในแม่น้ำ ทำให้ สังข์ หมคสติไป ... และรู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อเด็กชายสังข์ซุซุมิ มานั่งอยู่ท่ามกลางวงล้อม ของแม่จันทน์ เด็กเอื้อย เด็กโสนน้อย และ เด็กจรณา ห่วงกังวลจากเรื่องราวทั้งหมดก็จบลง เหลือไว้เพียง ความรู้สึกรักแท้ จากอ้อมกอดแม่.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (plot structure) ไตรภาค

ฝ่าอุปสรรค ตามหารักนิรันดร์ ภาคที่ 1 “ตามหารัก อุปสรรคไม่ท้อ”

ตอนที่ (1) เริ่มเรื่อง

เมืองสามนคร เป็นเมืองขนาดเล็ก มีพ่อเมืองชื่อ สมยศ วิมลมาศ เป็นผู้ว่านคร พ่อเมืองสมยศ เป็นคนเจ้าชู้ มีภรรยา 2 คน คือ จันทน์ กับ เยาวเรศ จันทน์ เป็นครูสอนหนังสือ ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง อยู่กินกันมาก่อนจะได้รับเลือกเป็นผู้ว่านคร ต่อมา สมยศ ได้ข้าราชการหญิงอีกคนหนึ่ง คือ เยาวเรศ เป็นภรรยาคนที่สอง เธอเป็นหญิงรูปงาม แต่จิตใจเจ้าเล่ห์ และริษยา เมื่อรู้ว่า สมยศ ได้หญิงสาวอีกคนหนึ่ง มาเป็นภรรยาคนที่สาม ก็ยิ่งทำให้เธอ คิดหนัก เรื่องทรัพย์สินมรดกที่อาจถูกแบ่งออกไป

ต่อมาทั้ง จันทน์ และ เยาวเรศ ตั้งครรภ์ในเวลาไล่เลี่ยกัน จันทน์ คลอดลูกชายน่าตาน่ารัก ชื่อ สังข์ซุซุมิ แต่ จันทน์ เรียกว่า สังข์ ส่วน เยาวเรศ ได้ลูกสาว น่าตาน่ารักเช่นกัน

เยาวเรศ ต้องการกำจัด จันทน์ และ ลูก ออกไปเสียจากส่วนแบ่งในกองมรดก จึงใส่ความ จันทน์ ว่าเป็นชู้กับอาจารย์ที่สอนหนังสือในโรงเรียนเดียวกัน สมยศ เชื่อ และเข้าใจว่าลูกที่เกิดมาเป็นลูกชู้จริง จึงขับไล่ออกจากบ้านไป

จันทน์ เสียใจมาก จึงหอบลูก หนีกลับบ้านนอก ไปอยู่กับ ตายาย (จันทน์ เป็นลูกกำพร้า พ่อแม่ตายตั้งแต่ยังเล็ก มีตาบยายเลี้ยงดูมาตลอด)

ตอนที่ (2) สังข์ เอื้อย โสนน้อย

ชุมชนบ้านแสงสุข เป็นหมู่บ้านชนบท ที่มีภูมิทัศน์สวยงาม มีน้ำตก มีสวนผักสวนผลไม้ อุดมสมบูรณ์ ถนน บ้านเรือน สะอาดตา จันทน์ และ ลูก อาศัยอยู่กับ ตายาย ใช้ชีวิตแบบคนชนบท

สังข์ เป็นเด็กน่ารัก รักและห่วงของเล่น ตามประสาเด็ก แต่สังข์มีลักษณะพิเศษ แตกต่างจากเด็กทั่วไป คือ เป็นเด็กที่ตั้งใจเล่น ตั้งใจทำงาน และมีสมาธิในการจดจำ สัมผัสได้ดี ตลอดจน มีความกตัญญู รับผิดชอบ

ลูกชาวบ้านทั่วไป จะถูกส่งไปเรียนที่โรงเรียน เมื่ออายุได้ 5-6 ขวบ แต่สังข์ ไม่ยอมไป แม่พยายามแล้วหลายครั้ง ก็ไม่เป็นผล วันๆ เขาแต่เล่น กับเด็ก ที่ยังไม่ถึงเกณฑ์ไปเรียน

วันหนึ่ง หลังจาก แม่ ตา กับ ยาย ออกไปทำงานที่สวน สังข์ เกิดความสงสัยแม่ จึงช่วยทำงานบ้าน

เก็บกวาดบ้านให้สะอาด เมื่อแม่กลับมา สังข์ก็นั่งเล่นของเล่น เหมือนปกติ ทำให้แม่แปลกใจ ที่เห็นบ้านเรือนสะอาดขึ้น วันต่อมา เธอออกอุบายว่า จะไปทำงาน แต่กลับซุ่มแอบดูพฤติกรรมลูก จนแน่ใจว่า สังข์ลูกน้อย ไม่ใช่เด็กเหลวไหล เธอคิดว่า เพราะของเล่นนี้เอง ที่ทำให้สังข์ไม่อยากไปโรงเรียน เธอจึงทุบของเล่นพัง ทำให้สังข์ร้องไห้คร่ำครวญ แต่แม่เกรงว่าลูกจะเสียใจไปมากกว่านี้ ก็ได้แต่พุดปลอบโยน ด้วยเหตุผลต่างๆ นานา

วันรุ่งขึ้น แม่ก็ส่งสังข์ ไปเข้าเรียน คราวนี้ สังข์ไม่หนีกลับ เหมือนครั้งก่อนๆ วันแรก แม่ไปส่ง แต่วันต่อมา สังข์เดินทางไปโรงเรียนเอง และก็กลับเอง เพราะบ้านอยู่ไม่ห่างจากโรงเรียนมากนัก เนื่องจากสังข์เป็นเด็กดี มีสัมมาคารวะ รู้จักทักทายคน จึงมีแต่คนรักและเอ็นดู

ที่โรงเรียน สังข์ มีเพื่อนเล่น ที่สนิทสนมกันมาก คือ **เอื้อย** กับ **โสณน้อย** (อ่านว่า สะ-โหน) เอื้อย เป็นเด็กหญิง ที่น่าสงสาร แม่ตายจากไป ทิ้งไว้ให้แม่เลี้ยงใจร้ายดูแล แม่เลี้ยง มีลูกติด ชื่อ อ้าย อ้ายมีนิสัยก้าวร้าว ส่วนพ่อของเอื้อย ไม่ค่อยสนใจครอบครัว เอื้อย กลัวแม่เลี้ยง และ ไม่ชอบอ้ายเลย เธอถูกเลี้ยงดู อย่างอดๆ อยากๆ

ส่วน โสณน้อย แม้ว่าเธอจะเป็นเด็ก ที่มีรูปร่างน่ารักกว่าเด็กคนอื่นๆ แต่กลับเป็นเด็กที่น่าสงสารที่สุด เพราะ ครอบครัวของเธอ ยากจน แม่ตายวันที่เธอคลอด ตั้งแต่พ่อแต่งงานใหม่ เขาก็กลายเป็นคนขี้เหล้า เชื้อไสยศาสตร์มงาย เมื่อเมามาที่ไร มักจะตำว่า โสณน้อย เสมอ หาวว่าเป็นลูกอับมงคล ทำให้แม่ตาย หมอศุทหายว่า โตไปจะพาคนตายเข้าบ้าน พาความวินาศฉิบหายมาให้ พ่อจึงขับไล่ลูก ไม่เว้นแต่ละวัน

ทุกวัน สังข์ เอื้อย และ โสณน้อย มักจะคุยกันถึง พ่อแม่ และปรับทุกข์ซึ่งกันและกัน สังข์ เป็นเด็กมีน้ำใจ มักจะเอาอาหารมาเผื่อเพื่อนด้วยเสมอ

ก่อนนอน ตา จะเล่านิทานให้ หลาน ฟังเกือบทุกคืน สังข์ ชอบนิทานเกี่ยวกับ อิทติฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ การผจญภัย ผจญผี นางฟ้า แล้วก็เอามาเล่าให้ เอื้อย กับ โสณน้อย ฟังต่อ ทำให้เด็กๆ ชอบใจกันใหญ่

ตอนที่ (3) วันสังหาร

ด้วยภาระกิจ และหน้าที่ อันหนัก สมยศ จึงล้มเจ็บลง เขาเวรศ มักพูดจิตใจ สมยศ เสมอ แม้ในยามเจ็บป่วย ทำให้ สมยศ คิดถึง จันท์ณี ภรรยาคนแรก ที่เคยดูแลกันมาอย่างดี

เขาขอร้องให้ จันท์ณี กลับมา แต่ถูกปฏิเสธ การแสดงออกของเขา ทำให้ เขาเวรศ ระบายหนักขึ้น

ในที่สุด สมยศ ได้เขียนพินัยกรรม ยกทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ให้ จันท์ณี และ ลูก เพื่อชดเชยสิ่งที่ตนทำผิดไป

เขาเวรศ รู้เข้า จึงวางแผน ให้สมุนคนสนิท ไปฆ่า สังข์ขุคมิ เสียให้ตาย

เข้าวันหนึ่ง มีชายแปลกหน้า 2 คน เข้ามาในหมู่บ้าน ถามหาเด็ก ชื่อสังข์ พวกเขาค้นหาจนพบตัว ในขณะที่เดินทางกลับบ้านเพียงลำพัง จึงจับตัวไป ใช้เชือกมัดมือ มัดขา พาเข้าไป

เมื่อถึงสะพานข้ามลำธาร มีคนเดินผ่านมา พวกเขาจึงโยน สังข์ ลงไปในลำธาร จากนั้น

คนร้ายก็หนีไป

แม้ว่า สังข์ จะเป็นเด็กวัยน้ำแกง และ คำน้ำได้ซัด แต่วันนี้ กระแสน้ำไหลเชี่ยว และลึก แล้วยังถูกมัดมือ มัดเท้า สังข์พยายามดิ้นรน แก้มัดเชือกที่มือ และเท้า มันยากเกินไป เขาสำลักน้ำ เกือบจะหมดสติ พลังก็บังเกิดแสงสว่างวาม มาจากผิวน้ำ มองเห็นนางฟ้า ยื่นมือเข้ามาช่วย จากนั้น สังข์ ก็หมดสติไป

ตอนที่ (4) ชีวิตใหม่ กลางภูเขา

ริมฝั่งลำธารที่สงบนิ่งแห่งหนึ่ง ร่างของ สังข์ นอนแน่นิ่งหมดสติ อยู่ข้างขอนไม้ ที่ซัดมือและข้อเท้า ยังปรากฏรอยเชือกมัดอยู่ ชายชราผู้หนึ่ง เดินผ่านมาพบเข้า ก็แปลกใจที่เห็นเด็ก

เขาเป็นชายแก่ หนวดเครารุงรัง ชาวบ้านแถบนั้นเรียกว่า **นาเคนทร์** หรือเฒ่าเคนผีบ้า เพราะแก่เป็นคนที่พูดน้อย ชอบเก็บตัวอยู่คนเดียว เคน มาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านป่าผาตอแห่งนี้ นานแล้ว แต่ไม่มีใครรู้ที่มาของเขา

เคน พา สังข์ มาอยู่ที่พัก และเกิดความเอ็นดู เมื่อทราบว่า เป็นเด็กที่ถูกทำร้าย และถูกทอดทิ้ง ก็คิดจะเลี้ยงไว้เอาบุญ เพราะที่นี้เป็นดินแดนลับ ใครเข้ามาแล้ว ออกไปได้ยาก

ขณะที่ สังข์ คุยกับ เคน ก็ปรากฏร่างของ เข้อย กับ โสนน้อย วิ่งออกมาจากแนวป่า เคน แปลกใจมาก ว่าเด็กสองคนนี้ มาที่นี่ได้อย่างไร แต่สังข์กลับตั้งใจมาก ที่ได้พบเพื่อน เข้อย กับ โสนน้อย เล่าว่า เห็นสังข์ตกลงไปในน้ำ จึงวิ่งติดตามมาจนถึงที่นี่ สังข์ แนะนำให้ เคน รู้จัก

ตกลง เคน มีภาระต้องเลี้ยงดูเด็ก รวมกันถึง 3 คน

เคน ฝึกให้พวกเด็กๆ เรียนรู้ชีวิตในป่า วิธีหาอาหาร การใช้อาวุธ (ธนู หน้าไม้) การเอาตัวรอดจากภัยต่างๆ โดยเฉพาะภัยจากพวก ภูติผีปีศาจที่ดุร้าย การใช้สมาธิ การป้องกันจากสัตว์อันตราย เช่น งู แมงมุมพิษ หม่าโน ตลอดจน การรู้จักใช้สมุนไพรป่า ทั้งมีพิษ และไม่มีพิษ

พวกเด็กๆ แม้จะมีความสุขตามอัธยาศัย แต่พวกเขาก็ยังคิดถึงแม่ เข้อย ไม่อยากอยู่กับแม่เลี้ยงใจร้าย อยากจะพบแม่ที่แท้เหมือนกัน ส่วน โสนน้อย มีพ่อ แต่พ่อไม่รัก ก็ไม่อยากอยู่บ้าน แต่ก็ไม่มีที่ไป และไม่ต้องการให้พ่อเดือดร้อน จึงขอติดตามมาด้วย เด็กทั้งสาม จึงตกลงกันว่า อย่างไรเสีย พวกเขาก็จะตามหาแม่ให้พบ

สังข์ เข้อย และ โสนน้อย อาศัยอยู่กับ เคน มาประมาณ 1 ปี (ตอนนี้พวกเด็กๆ อายุประมาณ 10 ปี) ได้เรียนรู้วิถีชีวิตในป่า ที่สามารถเอาตัวรอดได้ โดยเฉพาะ สังข์ ได้แสดงความเฉลียวฉลาด แสดงความมีปัญญา ไหวพริบ ให้เฒ่าเคนเห็นหลายครั้ง จนเขาเห็นว่า เด็กพวกนี้ น่าจะมีอนาคตที่ดี มากกว่าจะมาอยู่บ้านป่าแบบนี้ ครั้นจะส่งเด็กคืนพ่อแม่ ก็จวนใจ ไม่รู้จะไปส่งที่ไหน อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ การเลี้ยงดูเด็ก มันเป็นภาระที่หนัก เพราะบ้านป่าแห่งนี้ เต็มไปด้วยภัยอันตราย

เคน มีเพื่อนสนิท อยู่อีกเมืองหนึ่งห่างไกลออกไป ซึ่งพอจะอุปการะเลี้ยงดูพวกเด็กๆ ได้ เขา จึงตัดสินใจ จะส่งเด็กไป โดยติดต่อให้ หัวหน้าเผ่า ของหมู่บ้านอีกหมู่บ้านที่อยู่ถัดไป เป็นคนพาไปส่ง

เคน จึงรวบรวม อาสาสมัครที่จะไปส่งเด็ก รวมแล้วได้ 6 คน มี **ธม** เป็นหัวหน้า แล้วก็ **มัด โนมาย ซากู ซาโย** และ **เว** ตามลำดับ เป็นลูกสมุนร่วมเดินทาง

ก่อนไป เคน ได้มอบ เหล็กไหล ให้ทุกคนนำติดตัวไป เพื่อป้องกันภูติปิศาจ (ที่จริงไม่ได้ช่วยอะไรเลย)

ก่อนออกเดินทาง เคนได้มอบของสำคัญสิ่งหนึ่ง ให้ธม นำไปยื่นให้ หัวหน้าเผ่า แล้วบอกความประสงค์ แล้วเขาจะเข้าใจดีว่า จะให้พาเด็กไปส่งที่ไหน

ระหว่างทางในป่า ทุกคนต้องเดินทางอย่างระมัดระวัง เพราะเต็มไปด้วยสัตว์ และ ปิศาจร้ายแฉ่งตัวมา เช่น เสือสมิง ผีนางพรายตานี ผีกระสือ ผีพราย หมาไน

ขบวนเดินทาง มี ธม เดินนำหน้า พวกเด็กๆ อยู่กลาง มัด โนมาย ซากู ซาโย เว รั้งท้ายตามลำดับ

ตอนที่ (5) ผจญภูติร้าย

วันที่หนึ่ง

ภูติ แผลงร่าง เป็นหญิงสาว เล่นน้ำที่ลำธาร ทุกคนเห็นแล้ว เดินผ่าน แต่ เว ถูกมนต์สะกด ให้เดินเข้าไปหา สาวงามจึงแผลงร่างเป็น เสือสมิง เข้าขย้ำเว กินเป็นอาหาร

วันที่สอง

ภูติ แผลงร่าง เป็นสาวงาม นั่งเล่นดนตรี ทุกคนเห็นแล้ว ตั้งสติเดินผ่านไป แต่ ซาโย ถูกมนต์สะกด ให้หลงไหลในเสียงดนตรี จึงเดินเข้าไป สาวงาม กลับร่างเป็น ภูตยักษ์ขบกัดกินเป็นอาหาร

วันที่สาม

ภูติ แผลงร่าง เป็นสวนดอกไม้สวยงาม และ มีกลิ่นหอม เข้ายวนใจยิ่งนัก มีเหล่านางฟ้า หยอกล้อเล่นกัน อยู่ในกลางสวนดอกไม้ นั้น ทุกคนเห็นแล้ว ต่างก็ตั้งสติมัน เพราะคิดว่ามันอาจเป็นกับดักของปิศาจก็ได้ แต่แล้ว ซากู ก็ถูกมนต์สะกดจนได้ เมื่อเห็นคนอื่นๆ เดินไปไกลแล้ว เหล่าสาวงาม ก็กลับร่าง เป็นแมงมุมยักษ์ ฟันพิษใส่ และรุมกินเขาเป็นอาหาร

วันที่สี่

ขบวนเดินทาง ได้สูญเสียลูกทีมไปถึง 3 คน ทำให้ ธม ต้องระมัดระวังยิ่งขึ้น ต่างกำชับลูกทีม ให้ตั้งสติ อย่าหลงกลปิศาจเป็นอันขาด เกาะกลุ่มกันเข้าไว้ ทุกคนเดินผ่านมาถึง หมู่บ้านแห่งหนึ่ง และตกลงกันว่า จะแวะกินอาหารกันที่นี่ ก่อนจะเดินทางต่อไป

อาหารที่นี้อร่อยมาก แต่ธม ก็กำชับให้ทุกคนรีบกิน รีบเดินทาง โนมาย บอกให้ทุกคนออกไปร่อนน้าร้าน ขอเข้าห้องน้ำก่อน ทุกคนจึงออกไปร่อนข้างนอกร้าน แต่โนมาย กลับตัดสินใจในร่อนอาหาร จึงขอเข้าไปชิมอาหาร แต่ สิ่งที่น่าประหลาดยิ่งนัก มันกลายเป็น เศษเนื้อสดๆ

มีกลิ่นคาวคุ้ง เต็มไปหมด ทุกคนในร้านกลายเป็นผีดิบ เขาจึงถูกเหล่าภูติผี รุมกัดกินเป็นอาหาร เป็นเวลาเดียวกันกับที่ รม วิ่งเข้ามาดู เห็นดังนั้น รม จึงตะโกนให้ทุกคน รีบวิ่งหนีไปจากหมู่บ้านนี้โดยเร็ว

คราวนี้ เหลือชีวิตรอดเพียง เด็กสามคน และ รม กับ มัด เท่านั้น ทำให้สมาชิกที่ร่วมขบวนเดินทาง เริ่มหวาดกลัวอย่างหนัก ในความไม่ปลอดภัยว่า รายต่อไปจะเป็นใคร

วันที่ห้า

คนทั้งห้าชีวิต เดินทางเข้าสู่เขตชุมชน ที่มีผู้คนหนาแน่น เป็นเมืองที่สนุกสนาน เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ มีการเล่น มีบ่อนเล่นพนันมากมาย มีสาวงาม มีอาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ทำให้ลูกทีมต่างเคลิบเคลิ้มไปตามๆ กัน สังข์ ออกความเห็นว่ พวกเขาเดินทางมาหลายวันแล้ว ยังไม่ได้พัก ซอพักที่นี้สักคืน รม เห็นด้วย จึงเข้าห้องพัก นอนรวมกัน

ผ่านไปค่อนคืน แม้ว่าจะยังมีเสียงอีกที่สนุกสนาน แต่ก็รู้สึกว่ มีสิ่งลึกลับไม่ปลอดภัย คอยจับจ้องพวกเขาอยู่ ขณะนี้ใกล้สว่างแล้ว ควรรีบออกเดินทางไปเสียจากที่นี่จะดีกว่า จึงปลุกให้ทุกคนตื่น เตรียมออกเดินทางต่อ

ที่ทางเดินหน้าห้องพัก รม และพวกเด็กๆ เตรียมตัวพร้อมเดินทาง แต่ มัด ยังไม่ออกมาจากห้อง รม จึงเข้าไปดู ปรากฏว่ มัดถูกเงาปีศาจร้ายรัดคอจนหายใจไม่ออก เป็นเวลาเดียวกับ ไฟที่ส่องสว่างอยู่ ด้วบลง ฝูงหมาไน ที่มีขนเรืองเป็นแสงสีเขียวน่ากลัว ต่างเดินกรูกันเข้ามา มันมาจากไหนไม่รู้ รมพยายามจะช่วยมัด พร้อมกับตะโกนบอกให้พวกเด็กๆ วิ่งหนีไป พวกเด็กๆ รีรออยู่ รม ถูกหมาไนกัด จึงรีบโยน ของสำคัญที่เคนให้มา ให้สังข์รับไว้ แล้วกำชับให้รีบหนีเอาตัวรอดไปทางทิศตะวันออก รุ่งเช้าก็ถึงแล้ว จากนั้นให้ส่งของสำคัญให้ถึงมือหัวหน้าเผ่า ให้ได้

สังข์ เมื่อรับของสำคัญจาก รม แล้ว ก็พา เอื้อย และ โสนน้อย ออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต โดยมีฝูงหมาไน วิ่งไล่ตามมาข้างหลัง พวกเด็กๆ วิ่งพลัดตกลงไปในหลุมเพลาะแห่งหนึ่ง ขณะที่ฝูงหมาไน วิ่งไล่ตามมาถึงพอดี แต่โชคดี ที่แสงแรกอรุณยามเข้าสู่สองพันจากหุบเขา ช่วยพวกเด็กๆ ไว้ได้ทัน ฝูงหมาไน และ หมู่บ้านอันสวยงามที่พวกเขาเห็น ก็สลายไปพร้อมแสงอาทิตย์

ตอนที่ (6) พบเพื่อนใหม่

บ่ายจ้ดๆ เด็กทั้งสามคน เดินทะลุแนวป่า มาถึงหมู่บ้านชายทะเลแห่งหนึ่ง พวกเขาตามหาหัวหน้าเผ่า แต่ไม่มีใครรู้จักเลย พวกเด็กๆ เริ่มท้อแท้ พอคิมองเห็นชายชราผู้หนึ่ง กำลังเดินผ่านมา จึงเข้าไปถามว่ รู้จักหัวหน้าเผ่าไหม? ชายชราประหลาดใจกับคำถาม จึงสอบถามว่พวกเขาเด็กๆ มาจากที่ไหน สังข์ ก็ส่งของสำคัญให้ชายชราดู

ชายชราบอกว่ หัวหน้าเผ่าตายไปยี่สิบกว่าปีแล้ว สังข์ พูตค้คพ้อว่ เคน ไม่น่าโกหก ส่งพวกเขาออกมาขงัญภัยเลย ชายชรา ทวนคำถาม เกี่ยวกับ เคน จากเด็กๆ เพื่อให้แน่ใจว่ คือนบุคคลที่เขารู้จัก ต่อจากนั้น ชายชรา จึงเล่าความจริงว่ ตอนเป็นเด็ก เขารู้จักโจรผู้หนึ่ง ชื่อ เคน พ่อกับแม่เล่าให้ฟังว่ โจรเคน จะเลือกปล้นเอาทรัพย์ของคนรวยไปแจกให้คนจน แต่เขาเกรงอาญาบ้านเมือง

พอแก่ตัวเขาจึงเลิกเป็นโจร และหลายปีต่อมา ก็ไม่มีใครพบเห็นเขาอีกเลย และได้ยินเรื่องของเขากลับครั้งหนึ่ง จากพวกเด็ก ๆ ก็คราวนี้ นับว่า โจรเคน รู้จักหาที่หลบซ่อนได้ดี ที่ที่เขาอยู่ ไม่มีคนรู้จักหรือ คนเข้าไปถึงได้ยาก จะต้องฝ่าด่านภูติผีปีศาจมากมาย ยากที่จะเอาตัวรอด มิ้น่าละ เคน จึงเลือกที่นั่น เป็นที่หลบซ่อน นี่เขาคงกลับใจได้แล้ว จึงเลี้ยงดูพวกเด็กไว้

ส่วนสถานที่ ที่พวกเด็ก ๆ ไปอาศัยนอนนั้น ก็คือ หลุมคำพูดเวลา ใครก็ตามที่หลุดเข้าไปติดอยู่ที่นั่น จะถูกดูดเวลาไป หนึ่งวันหนึ่งคืน เท่ากับ รัชยปี

สังข์ เอื้อย โสนน้อย ต่างพูดเปรยกันว่า ถ้าเป็นไปตามนั้น พวกเขาคงจะโตเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว ส่วนพ่อกับแม่ ก็คงแก่ชรา อาจจำพวกเขาไม่ได้

เอื้อย กับ โสนน้อย ยังไม่สิ้นหวัง สังข์ ก็เช่นกัน เด็กทั้งสามคน จึงตัดสินใจ จะออกตามหาแม่ต่อไป ชายชราใจดี เลี้ยงอาหารพวกเด็ก ๆ จนอิ่ม ก่อนที่พวกเขา จะลาจากไป

สังข์ เอื้อย และ โสนน้อย เดินไปตามชายหาด มองเห็น เด็กชายสองคน วิ่งออกมาจากบ้านหลังหนึ่ง พร้อมเสียงตะโกน ของผู้หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่ง ไล่คำลับหลัง ว่าสองคนนี่ เป็นเด็กซี้ชโมย ซี้เกียจ คือวัน วันวันเขาแต่เล่น ไม่รู้จักทำงาน

เด็กสองคน วิ่งมาพบ สังข์ เอื้อย และ โสนน้อยพอดี จึงแนะนำตัวว่า เขาคือ **สินสมุทร** กับ **สุดสาคร** สองพี่น้อง ที่แม่คลอดออกมาแล้ว ทิ้งให้ป่าที่ดูร้าย เลี้ยงไว้ ส่วนแม่ ก็หายหน้าไป บอกว่าจะไปตามพ่อ พ่อเป็นกัปตันเรือ รูปหล่อ เล่นคนตรีเก่ง ป่านี่ ก็ยังไม่เห็นทั้งแม่ และพ่อ จนกระทั่งพวกเขาโต

พวกเด็ก ๆ ต่างก็มีความใฝ่ฝันอันเดียวกัน คือ ปรารถนา อยากร่วมแม่ กับ พ่อ จึงตัดสินใจ พากันออกผจญภัย ตามหาแม่ และ พ่อ

ก่อนออกเดินทาง พวกเขาสะสมอาหาร อาวุธ และเครื่องมือใช้สอย ไว้ให้พร้อม

สุดสาคร ผู้น้อง ชโมยเรือใบมาได้ สินสมุทร เป็นต้นหน (กัปตัน) ควบคุมเรือ ออกทะเลไป

ตอนที่ (7) ผจญภัยที่เกาะร้าง กลางมหาสมุทร

พวกเขา เดินเรือ ออกสู่มหาสมุทร มุ่งไปทิศตะวันตก

พวกเด็ก ๆ ต่างก็มีความใฝ่ฝันที่แตกต่างกัน สินสมุทร อยากรับเป็นคนร่างใหญ่ มีพลังกำลัง เขาไว้ป้องกันตัว จะได้ไม่มีใครมารังแก สุดสาคร อยากรับเป็นคนตัวเล็ก ๆ แต่เคลื่อนไหวว่องไว บ้าจะได้ไล่ไม่ทัน เวลาจะถูกจับเขี่ยนตี เอื้อย อยากรับเป็นหมอ จะได้ช่วยเหลือแม่ เมื่อตอนป่วย และจะได้ช่วยคนอื่นที่ลำบากด้วย ส่วนโสนน้อย อยากรับเป็นตำรวจจับผู้ร้าย เล่นเอากลุ่มเด็ก ๆ หัวเราะไปตาม ๆ กัน เพราะ โสนน้อย เป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ผอมบาง น่ารัก จะเป็นตำรวจได้อย่างไร ส่วนสังข์ ไม่ชอบบอกว่าอยากรับอะไร นอกจาก อยากรับจะเจอแม่ และจะบอกแม่ว่า เขารักแม่มาก ทำให้พวกเพื่อน ๆ มองหน้ากัน ด้วยสีหน้าเหงา ๆ เศร้า ๆ เป็นการฆ่าตายบรรยากาศรื่นเริงไปโดยไม่ตั้งใจ

ความยากลำบาก และการผจญภัย ได้สร้างมิตรภาพ ความรัก ความสามัคคี และความเสียสละ

ที่แนบแน่นให้แก่พวกเขา เมื่อต้อง ผจญกับ พายุ ฝนฟ้าคะนอง

ศึกแรก ต่อสู้กับ ปลาหมึกยักษ์ สังข์ เป็นผู้สังหารมัน ด้วยลูกดอกอาบยาพิษ

ศึกที่สอง ต่อสู้กับ นางผีเสื้อสมุทร สองพี่น้อง ลินสมุทร กับ สุคนธา อาศา ปรากฏนางผีเสื้อสมุทร ได้สำเร็จ แต่ก็แลกด้วยการสูญเสียเรือ เรือของพวกเขา ได้ขับปางลง และถูกคลื่นตีซัดมาเกยที่ชายหาดของเกาะร้างแห่งหนึ่ง

เป็นเกาะ ที่เต็มไปด้วย ผงสิงป่า คาดว่าน่าจะมีอาหาร เพียงพอสำหรับเด็กๆ ก่อนที่จะหาทางออกจากเกาะนี้ พวกเขาพากัน ตั้งแคมป์ไฟ ที่พัก หาอาหาร จัดเวรยาม

รุ่งเช้าของวันต่อมา พวกเขาพากันเดินสำรวจป่า จนป่าจืดๆ พบถ้ำแห่งหนึ่ง สังข์ อาศาเข้าไปสำรวจ เขี้ยว และ โสนน้อย ขอติดตามไปด้วย ส่วน ลินสมุทร กับ สุคนธา ขอเฝ้าอยู่ที่ปากถ้ำ

ในถ้ำแม้จะมีคนมาก แต่เมื่อเดินไปลึกๆ ก็พบปล่องภูเขา ที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก มีลำแสงส่องลงมายังพื้นผนังถ้ำ เมื่อเดินเข้าไปใกล้ๆ พบ สิ่งของสิ่งหนึ่ง คล้ายอาวุธ มีด้ามจับ มีปลายแหลมยื่นออกมา 3 แฉก ประดับด้วยอัญมณีมีค่า (ตรีเพชร) สังข์ เขี้ยว โสนน้อย คิดว่า มันเป็นของมีค่า และใช้เป็นอาวุธได้ เด็กทั้งสาม จึงตกลง ให้สังข์ เป็นคนปีนหน้าผาถ้ำไปเอา ระหว่างปีนปลายผนังถ้ำ สร้างความหวาดเสียวให้ไม่น้อย เพราะข้างล่าง เป็นเหวลึก เมื่อมองลงไปข้างล่าง แม้จะดูสวยงาม เพราะเต็มไปด้วย หินงอก หินย้อย แต่ความแหลมคม ของมัน อันตรายยิ่งกว่า

สังข์ พยายาม เดินไต่ทางเดินแคบๆ ของหน้าผาถ้ำ ลัดเลาะ เข้าไปจนใกล้จะถึงแผ่นหินใหญ่ ที่มีสามงาม ปักวางอยู่

แต่ทันใดนั้น เขาต้องเผชิญกับ งูตัวใหญ่ ที่มีขนาดลำตัวของมัน เท่ากับ ลำตัวของสังข์ มันพยายาม ที่จะเลื้อยเข้าหา สังข์ ไม่รู้ความมุ่งหมายของมัน แต่ ณ เลี้ยววินาที่นี้ ต้องหลบเอาตัวรอดไปก่อน

สังข์ ใช้ความใจกล้า และความว่องไว หลบหลีก และใช้สติปัญญา หลอกล่อ ให้เจ้างู หลงทิศทาง แต่ก็เกือบพลาดลั้ง ที่จะตกลงไปยังหุบเหว และ เกือบถูกเจ้างูร้ายฉกกัด ท่ามกลางเสียงตะโกนบอกด้วยความเป็นห่วง ของ เขี้ยว กับ โสนน้อย ให้สังข์ระวังตัว

ในที่สุด สังข์ ก็ซบไล่ เจ้างูร้าย ด้วยหน้าไม้ และลูกดอก อาบยาพิษ ถ้ามันทนพิษบาดแผลได้ มันก็คงจะเป็น งูตาบอดข้างหนึ่งไปตลอดชีวิต

ภายนอกถ้ำ ใกล้ค่ำแล้ว ฝนตั้งเค้ามา ทำให้ ลินสมุทร กับ สุคนธา เริ่มกระวนกระวายใจ และ ลังเล จะทิ้งเพื่อนไว้ในถ้ำ แล้ววิ่งกลับไปยังที่พัก หรือจะรอ แต่ด้วยความเป็นห่วงเพื่อน ซึ่งอาจได้รับอันตรายในถ้ำ พวกเขาจึงอดทนรอต่อไป

ขณะที่ สังข์ ยื่นมือเข้าไปจับที่ส่วนด้ามของมัน ... พลัน ! บังเกิดภาพนิมิตขึ้นแก่สังข์ และปรากฏแสงสว่างสีขาวขึ้น ทำให้มองเห็นกลุ่มก้อนเมฆหนาทึบ บังเกิดเสียงวัตถุเคลื่อนไหวเสียดสีกับบรรยากาศ รามสูร กำลัง ไล่ล่า ต่อสู้กับ นางเมขลา ซึ่งกำลังใช้ดีดลมหอกหล่อ รามสูร ด้วยลูกแก้วที่มีแสงประกายสุกสว่าง

ลินสมุทรา กับ สุดสาคร มองเห็น พ้าแลบเป็นประกาย ตามด้วยเสียงฟ้าร้องคำรามลั่น จึงตกใจกลัว เล็กน้อย และฝนเริ่มตก

รามสูร สบโอกาส จึงขว้างขวาน ไปที่ลูกแก้วของนางเมขลา แต่นางเมขลา พลิ้วตัวหลบได้ทัน ขวานของ รามสูร พุ่งเข้าไปยัง หนุมาน ซึ่งกำลังเหาะมาพอดี ขวานของรามสูร พุ่งไปชนตรีเพชร ที่อยู่ในมือของ หนุมาน เกิดประกายสายฟ้าแลบ และส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ตรีเพชร หลุดจากมือของหนุมาน และ ร่วงของ หนุมาน ก็สิ้นฤทธิ์ กลายเป็น ลิงป่า ร่วงหล่นลงไปยังพื้นดิน ก็คือ เกาะร้างแห่งนี้

ลินสมุทรา กับ สุดสาคร พากัน ชี้ดู ดาวดวงหนึ่ง ซึ่งกำลังพุ่งตกลงที่กลางภูเขา ไม่ไกลจากที่ พวกเขายืนอยู่มากนัก

ตรีเพชร ได้ล่องหล่น ลอดคลองช่องภูเขา ลงไปปัก สบแน่นิ่ง อยู่ในถ้ำ นานถึง 2,000 ปี

พลัน ! ภาพนิมิต ของสังข์ ก็สลายไป

สังข์ คิดว่า สิ่งนี้ เป็นของสำคัญ ตนน่าจะนำไปคืน เจ้าของ

สังข์ เอื่อย กับ โสนน้อย เดินออกมาจากปากถ้ำ ด้วยความปลดปล่อย พวกเด็กๆ จึงเดินกลับเข้าที่พัก ท่ามกลางแสงไฟสลัว และฝนตกพรำๆ

ระหว่างทาง ปรากฏ สายตาสีกลับ หลายคู่ แอบมอง พวกเด็กๆ ตลอดเส้นทาง แต่มีสายตา คู่หนึ่ง จับจ้อง ไปที่ ตรีเพชร

ตอนที่ (8) คินฮาดู ให้เจ้าของ

รุ่งเช้า ขณะหาอาหารในป่า พวกเด็กๆ ต่างเสนอทางออกไปจากเกาะนี้ เพื่อไปตามหาแม่

คำลง พวกเด็กๆ พากันมานั่งชุมนุมกัน ที่หน้ากองไฟ สังข์ หยิบเอา ตรีเพชร ขึ้นมาจากย่าม

พลัน ! ก็ปรากฏ สายตาหลายคู่ จับจ้องไปที่พวกเด็กๆ และ โกล้เข้าไป จับจ้องที่ ตรีเพชร จนพวกเด็กๆ รู้สึกได้ว่า มีผู้บุกรุกกำลังโกล้เข้ามา แต่ไม่ทันที่จะตัดสินใจทำอะไรต่อไป พวกฝูงลิงป่า ต่างวิ่งกรูกันเข้ามา ยื้อแย่ง ตรีเพชร เอาไปเป็นกรรมสิทธิ์ของตน

ขณะที่ลิงสองตัว ยื้อแย่งกันอยู่นั้น มันก็หยุดชะงักลง เมื่อสายตาเหลือบไปเห็น ผู้มาเยือน มันมีร่างใหญ่โต บึกบึนกว่า มันคือ ลิงเผือก ตัวเดียวกับที่สังข์เห็นในภาพนิมิต

พวกฝูงลิง เห็นดังนั้น จึงรีบวาง ตรีเพชร ลงกับพื้นทราย และพากันวิ่งหนีไป เมื่อพวกฝูงลิงไปกันหมดแล้ว สังข์ ตั้งสติ ตะโกนถาม ลิงเผือกตัวนั้นว่า ถ้าท่านเป็นเจ้าของ สิ่งนี้ ก็จงรับคืนเอาไป

ลิงเผือก ยื่นมือไปจับที่ค้ำของ ตรีเพชร ก็ปรากฏแสงสว่างวูบวาบของสายฟ้า เป็นประกายไปที่ร่างของลิงนั้น และขยายร่างใหญ่ขึ้นอีก 2-3 เท่าตัว มันคือ หนุมาน นั่นเอง บัดนี้

มันได้กลับกลายเป็นเรื่อง เป็นสิ่งที่ทรงอิทธิฤทธิ์ ดังเดิม หลังจากที่มันรอยคอบย วันนีมาเป็นเวลา 2,000 ปี

ก่อนที่ หนุมาน จะเหาะจากไป สังข์ ได้ตะโกน ถามไปว่า พวกเขา จะออกไปจากเกาะร้างได้อย่างไร หนุมาน ได้ยื่น อาวุธตรีเพชร ขึ้นไปยังถ้ำ ที่พวกเด็กๆ เพิ่งไปผจญภัยมา เกิดประกายแสงวาบพุ่งไป ณ ที่ตรงนั้น เกิดเสียงระเบิดขึ้น มองเห็นแสงพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า สว่างไสว พร้อมกับมีเสียงตอบรับมาจากที่ไกลๆ ว่า ภายในถ้ำ จะมียานกระเช้า อยู่ถ้ำหนึ่ง ให้พวกเด็กๆ เก็บสะสมอาหาร แล้วเข้าไปรออยู่ในนั้น อีกเจ็ดวัน จะมีน้ำทะเลพาพวกเขาออกไปจากที่นี่

รุ่งขึ้น พวกเด็กๆ ต่างพากัน สะสมผลไม้ป่า มะพร้าว พืชสมุนไพร อาวุธ ลูกดอก ไว้ในยานกระเช้า พร้อมทั้งเดินทางได้ทันที

ระหว่างที่รอ พวกเด็กๆ ได้พูดคุยหยอกล้อ เล่าเทพนิยาย คู่กันฟัง

ตอนพลบค่ำของวันที่เจ็ด เกิดพายุฝนฟ้าคะนองอย่างหนัก สูดสาคร มองเห็นคลื่นน้ำทะเล หนุนสูงราวภูเขา จึงตะโกน บอกให้พวกเด็กๆ รีบวิ่งเข้าไปยังถ้ำ และเข้าไปหลบภัยใน ยานกระเช้า พวกเด็กๆ ต่างพากันวิ่ง ฝ่าลมและสายฝนเข้าไป ขณะที่คลื่นน้ำทะเลหนุนเนื่องมาอย่างกระชั้นชิด มันคือ คลื่นซึนามิ ขนาดยักษ์ พุ่งเข้ามายังเกาะร้างแห่งนี้

คลื่นได้พัดมา จมเกาะทิ้งเกาะไปสิ้น และพา ยานกระเช้า ออกสู่ทะเล หายลับไปกับสายฝน และสายฟ้าแลบ อย่างน่าสะพรึงกลัว ... จบภาคที่ 1

ฝ่าอุปสรรค ตามหรรณิวันตร์ ภาคที่ 2 “ฝ่าอุปสรรค เพื่อรักและอิสรภาพ”

ตอนที่ (9) พันธูรตนาวดี เมืองคนทาส

ยานกระเช้า ได้พาพวกเด็กทั้งห้าคน มาเกย ณ ที่ชายฝั่งแห่งหนึ่ง ของเมืองลึกลับ ที่เต็มไปด้วยหมอกควัน ยังมองไม่เห็นผู้คน มีแต่ถนนว่างเปล่า เกือบเป็นเมืองร้าง ถนนอีกด้านหนึ่ง มีคนเดินอยู่ไม่กี่คน และต่างก็รีบๆ เร่งๆ เหมือนกำลังระแวงภัยอันตราย

ก่อนขึ้นจากยาน พวกเด็กๆ แอบเห็น พวกคนผู้ขายร่างกายแข็งแรงบึกบึน ลีห้าคน ถือ อาวุธปืน แต่งตัวคล้ายทหาร นั่งรถผ่านมา ทำให้ผู้คนที่หลงเหลืออยู่ ต่างวิ่งหนีไปคนละทิศทาง แต่ก็หนีไม่พ้น ผู้ขายคนหนึ่ง ถูกพวกทหาร จับตัวขึ้นรถไป ท่ามกลาง เสียงร้องเรียกของผู้หญิงคนหนึ่ง วิ่งออกมาจุดลากผู้ชาย ให้ลงจากรถ เข้าใจว่า ผู้ชายที่ถูกจับไป คงเป็นสามีของเธอ ขณะที่ซุ่มมุงกันอยู่นั้น ทหารคนหนึ่ง เห็นยานกระเช้าเข้าพอดี จึงหยุดรถ และเดินเข้าไปดู เห็นพวกเด็กๆ จึงจับ ขึ้นรถไปด้วย

ภาพที่เห็นสองข้างทาง เมืองนี้ ตกอยู่ในภาวะหวาดผวา จากทหารเหล่านี้ ที่เที่ยวไล่จับไปทำอะไรสักอย่าง มันเล็ดลอดแต่ผู้ชาย ที่แข็งแรง ถ้าใครขัดขึ้น มันก็ยิงทิ้งอย่างโหดเหี้ยม ด้วยปืนที่มีลำแสงเลเซอร์

จากคำสนทนา ของคนทหาร และ ผู้ที่ถูกจับ บ่งบอกว่า พวกเขา กำลังถูกจับไปเป็นทาสแรงงาน ในโรงงานรกร้างหนึ่ง ซึ่งมี “ราชินี” เป็นนายใหญ่

พวกเขาถูกพาเข้าไปในห้องโถงใหญ่ เข้าใจว่า เป็นสถานที่คัดแยกทาส เพื่อจัดส่งไปยังแผนกต่างๆ ที่นี้ มีเส้นทางลัดเลี้ยว ลึกลับ น่าเวียนหัว ถูกออกแบบมาให้ลึกลับสน และประตูเข้าออก มีเวรยาม และ กล้องวงจรปิด ติดตั้งทุกจุด ใครก็ตาม ที่เข้ามาแล้ว ยากที่จะหนีรอดออกไปได้ ภายใน จะถูกแบ่งออกเป็นส่วนๆ มีทั้งแรงงานเด็ก แรงงานผู้ใหญ่ แรงงานผู้หญิง ต่างกำลังประสมสารเคมีอย่างหนึ่ง เข้าใจว่าอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพแน่นอน เพราะ ทหารผู้คุมทุกคนสวมหน้ากาก แต่แรงงานไม่สวมอะไรเลย ส่วนแรงงานเด็ก ก็กำลังประกอบชิ้นส่วนกลไก อยู่อีกฝั่งหนึ่ง ทุกคนทำงานเหมือนหุ่นยนต์ แวดตาไร้ความหวัง

สังข์ สังเกตเห็นว่า มีเด็กหนุ่มผู้ชาย หน้าตาดี คนหนึ่ง กำลังเดิน เข้าๆ ออกๆ จากห้องหนึ่ง ไปยังห้องทำงานของแรงงานเด็ก ดูเหมือนว่า เขาน่าจะได้รับสิทธิพิเศษบางอย่าง

เมื่อมาถึงจุดหมาย พวกผู้ชายที่ถูกนำมาเป็นทาส รวมทั้งเด็กๆ ด้วย ก็ถูกสั่งให้ออกมายืนเรียงแถว หน้าหน้าผู้คุมทาส เดินออกมา ตบหน้าคนทาส ที่พาทาสมา พร้อมบอกว่า คราวนี้ต้องการแต่แรงงานผู้ชาย ไม่ต้องต้องการเด็ก จึงสั่งให้ แยกเด็กเอาไปขังไว้ก่อน

สังข์ เขี้ยว โสนน้อย สินสมุทร สุตสาคร ถูกพาเดินผ่านห้อง ห้องหนึ่ง ซึ่งมีสายตาจับจ้องพวกเขาเด็กๆ อยู่ สายตาคู่นั้น เรียกให้หยุด พร้อมสั่งให้ผู้คุม พาเด็กเข้ามาหา หญิงวัยกลางคน จมูกโต้งมาก คล้ายแม่มด มีแวตาคูตัน คนทาสพวกนั้น เรียกผู้หญิงผู้นี้ว่า “ฝ่าบาท” และเธอเรียกทหารเหล่านั้นว่า องครักษ์ ต่อด้วยหมายเลขประจำตัว เมื่อเธอเห็นเด็กทั้งห้าคน แวดตาของเธอโชนขึ้น รู้สึกพอใจเด็กทั้งห้าคน เธอจึงสั่ง ให้แยกห้องทำงาน ให้ทำงานพิเศษ ทำให้พวกเขาเด็กๆ รู้ว่า นี่คือ ราชนิ ผู้ปกครองเมืองนี้นั่นเอง

ในห้องนี้ ถือเป็นห้องทดสอบ สติปัญญา ของพวกเขาเด็กๆ ด้วย ว่าจะประกอบเครื่องกลไก ที่ยุ่งยากลึกลับซับซ้อนได้หรือไม่

เวลาผ่านไป สังข์ ประกอบสำเร็จเป็นคนแรก

ราชนิ ที่กำลังแอบดู ก็ยิ้มอย่างพอใจ พร้อมกับ เรียกชื่อเด็กหนุ่มผู้หนึ่งเข้ามาหา เด็กหนุ่มผู้นี้ สังข์ สังเกตเห็นตั้งแต่แรก เขาชื่อ **ธนัญชัย**

ธนัญชัย เป็นเด็กหนุ่ม อายุราว 15 ปี หน้าตาดี ขนคิ้วดกดำ แสดงถึงเป็นคนมีแวตฉลาด แต่นัยน์ตา คู่อึดแน่นเจ้าเล่ห์ สังเกต จากการสนทนา ระหว่าง ราชนิ กับ ธนัญชัย จึงรู้ว่า ราชนิผู้นี้ ชื่อ พันธุรัตน์ ซึ่งดูไม่ค่อยพอใจกับ พฤติกรรมของ ธนัญชัย ลึกเท่าไร เพราะ เขาเป็นคนหัวดี ชอบเถียง ที่ทำงานอยู่ตรงนี้ได้ ก็เพราะ ธนัญชัย เป็นคนฉลาด ใช้งาน ไวใจได้ และที่สำคัญ คือ มีศักดิ์ เป็นหลานแท้ๆ ของนาง

ธนัญชัย ได้รับมอบหมายงาน ให้ควบคุมดูแล การทำงานของพวกเขา และคอยรับใช้ใกล้ชิด ราชนิพันธุรัตน์ แต่นางเห็นว่า ลำพัง ธนัญชัย คนเดียว ทำงานไม่ทันการ จึงสั่งให้ นำตัว สังข์ เข้ามารับใช้ใกล้ชิด เพราะ เห็นเป็นเด็กฉลาด หน้าตาดี และ อ่อนน้อมถ่อมตน แตกต่างจาก ธนัญชัยมาก สร้างความไม่พอใจ ลึกลับ ให้แก่ ธนัญชัย แต่ทำอะไรไม่ได้ เพราะ ถูกกำชับจาก พันธุรัตน์ ว่า

ช่วยสอนงานให้สังข์ด้วย

สังข์ มีความเป็นอยู่ดีกว่า เพื่อนอีกสี่คน แต่เมื่อมีโอกาสได้พบเพื่อน สังข์ สัญญาว่าจะช่วยพากันหนีออกไปจากที่นี่ให้ได้

ตอนที่ (10) ยานล่องหน สารเคมีแปรร่าง

หนึ่งปีผ่านไป สังข์ ได้เรียนรู้ งานของที่นี่ รู้จักทางเข้าทางออก แม้ในห้องลับ ที่ถูกสั่งห้ามคนเข้าออก สังข์ ก็เล็ดลอดเข้าไปได้

ในห้องลับ สังข์ พบกับ ยานลำหนึ่ง ซึ่งราชินีพันธุรัตน์ ชุ่มชอนสร้างไว้ ขณะที่เขาเดินสังเกตดูแขนข้างหนึ่ง ไปชนเข้ากับ ปุ่มกลมใบบนหนึ่งเข้าพอดี เกิดควันพวยพุ่งไปทั่วเรือนร่างของเขา แล้วก็หยุดเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น โกลัๆ ปุ่มกลมใบบน เป็นหึ่งระจก วางถึงเหล็กขนาดไม่ใหญ่นัก มีขนาดเท่ากับขวดน้ำพลาสติก ขนาด 1 ลิตร วางอยู่ จำนวน 4 - 5 ถัง

ระหว่างนั้น ราชินีพันธุรัตน์ พานายทหารองครักษ์ คนสนิท เข้ามาชมสถานที่ สังข์ ไม่มีทางไป จึงแอบหลบซ่อนตัวที่ข้างยานฝั่งตรงข้าม สังข์ รู้สึกเป็นกังวล คงถูกจับได้แน่ เมื่อ ราชินีพันธุรัตน์ เดินทางถึงตัวยาน และเดินไปรอบตัวยาน พร้อมอธิบายคุณสมบัติทางเทคโนโลยี ให้ทหารองครักษ์คนสนิทที่พามาฟัง และ เชิญเขาเข้าไปนั่งทดสอบภายในยาน แล้วทันใดนั้น ยานก็หายไปเหลือแต่ความว่างเปล่า แต่...น่าประหลาดใจ ที่พวกเขา กลับมองไม่เห็น สังข์

สักครู่ ราชินีพันธุรัตน์ และ ทหารองครักษ์ที่พามา ก็จากไป สังข์จึงค่อยๆ ลุกขึ้นยืน เขาประหลาดใจเมื่อมองไปที่แขน ขา ลำตัว มันดูเหมือนวัตถุโปร่งใส และยังประหลาดใจ เมื่อเดินผ่านกระจก เขามองไม่เห็นตัวเองในกระจก และมองไม่เห็นยาน ที่อยู่ตรงหน้ากระจก สังข์ จึงรู้ว่า นี่คือ ยานล่องหน และ สารเคมีที่ถูกพ่นออกมานั้น คือ สารเคลือบให้วัตถุล่องหนได้ ขณะที่สังข์ ยังเป็นกังวลอยู่ว่าจะกลับคืนร่างเดิมได้อย่างไร เขาได้เดินสำรวจทางออกไปจากที่นั่น สักครู่ สังข์ ก็เริ่มมองเห็นแขน ขา ลำตัวได้เป็นปกติ ส่วนยานก็เช่นกัน เริ่มปรากฏให้เห็นชัดเจนขึ้นทั้งลำ

สังข์ เดินสำรวจต่อไป พบว่า ภายในห้องที่ลึกลับเข้าไป เป็นห้องแล็บเคมี สังเกตเห็นว่า มีสารเคมี เป็นเยลลี่เขียวเรื่อยๆ บรรจุอยู่ในหลอดพร้อมเข็มฉีดยา จำนวน 4 - 5 หลอด มีฉลากเขียนกำกับไว้ด้วยภาษาที่อ่านไม่ออก แต่เข้าใจว่า น่าจะเป็นเคมีที่ผ่านการทดสอบแล้ว แต่สังข์ ไม่รู้ว่า มันมีคุณสมบัติทางเคมีอย่างไร เมื่อฉีดยาเข้าไปในร่างกาย

วันหนึ่ง ขณะปฏิบัติหน้าที่ ร่วมกับ อนุชัช ในห้องส่วนตัวของ พันธุรัตน์ สังข์ สังเกตเห็นผู้ชายคนหนึ่ง ถูกพาตัว เดินผ่านไป เขามีผิวหนังขรุขระ หยาบกร้าน เกรียมไหม้ ท้วมๆ เหมือนไม่ใช่มนุษย์ และมีอาการซึมๆ สังข์ แอบได้ยิน คำสนทนา ระหว่าง คนที่แต่งกายคล้ายหมอ กับ ราชินีพันธุรัตน์ จับใจความได้ว่า เขาถูกทดสอบ ทางเคมี หมอบอกว่า แต่ละคนที่ได้รับยา จะมีการเปลี่ยนแปลงไม่เหมือนกัน เพราะ ตัวยาจะทำปฏิกิริยา กับสภาวะจิตใจของคนผู้นั้นด้วย แต่เมื่อสักครู่ ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไร และเขาได้รับยา เกินขนาด ต้องลดยาลง

ธนัญชัย บอกกับ สังข์ว่า ใครก็ตาม ที่คิดหนี จะถูกลงโทษ เหมือน ผู้ชายคนเมื่อสักนี้

เสียงหมอบ บอกว่า แม้ยาจะไม่มีอันตรายต่อร่างกาย แต่ ก็ทำให้ร่างกายเปลี่ยนแปลงชีวิต และยิ่งหายากแก้ไม่ได้ ... ทำให้ สังข์ นึกถึง หลอดสารเคมีสีเขียวๆ ที่เขาพบในห้องแล็บ เมื่อสองสามวันก่อน

เวลาผ่านไป สังข์ มีโอกาสได้พบกับ เพื่อนๆ ไม่ค่อยนัก เอื้อย แสดงอาการเป็นหวัด สังข์ อย่างเห็นได้ชัด ความหวังโยนี่ โสนน้อย รู้ดีว่า เพื่อนคิดอย่างไร กับ สังข์ ขณะเดียวกัน ธนัญชัย ก็แอบชอบ เอื้อย อยู่ในใจ และอยากได้ เอื้อย มาครอบครอง

เหตุการณ์ที่ทำให้ ธนัญชัย เกิดความคิดประหลาด ตามประสาคนเจ้าเล่ห์ ก็คือ เขาแอบเห็นพฤติกรรมของ เอื้อย ที่แสดงถึงความรัก ความหวังโยนี่ ที่มีต่อ สังข์ อย่างออกนอกหน้า จิตริษยา ก็บังเกิดขึ้นแก่ ธนัญชัย ทันที

ตอนที่ (11) หนีจากแดนนรก เมืองพันธูรัตนาวดี (ครั้งที่ 1)

วันหนึ่ง ธนัญชัย ฝ่าสังเฑศ การพบปะกัน ระหว่าง สังข์ กับ ลินสมุทรร และ สุตสาคร ทราบว่า พวกเขา ต้องการหนีออกไปจากที่นี่ ... ทำให้ ธนัญชัย คิดวางแผนต่อว่า หากกำจัด สังข์ ไปเสียจากที่นี่ หนทางครอบครอง เอื้อย น่าจะสะดวกขึ้น และ ตนก็จะได้รับตำแหน่ง เป็นคนสำคัญของ ราชนิพันธูรัตนาวดี กลับคืนมา ส่วน สังข์ จะหนีไปรอดหรือไม่ ก็สุดแต่โชคชะตา แต่คิดว่า โอกาสหนีรอดนั้น เป็นไปได้ยาก

ธนัญชัย ไม่รู้ว่า สังข์ รู้เรื่องอะไรบ้าง จากที่นี่ จึงนัดแนะ เปิดทางให้ สังข์ หนีไป พร้อมกับหาเครื่องอุปกรณ้นำทางให้สังข์ ขณะที่สังข์ นัดแนะการหลบหนี กับ เพื่อนทุกคนไว้แล้ว โดยที่ ธนัญชัยไม่รู้ สังข์ จึงออกอุบาย ให้ ธนัญชัย เปิดทางอีกทางหนึ่งให้ เพื่อว่าตนจะได้แอบเข้าไปในห้องแล็บ เพื่อขโมย เขาถึงสเปรย์ทำให้สล่องหน 1 ถัง และ สารเคมีเปลี่ยนรูป ไปด้วย 1 หลอด

ที่จุดนัดพบ พวกเด็กๆ มารวมกัน แล้วเสีตลอด สายตาทหาร และกล้องวงจรปิดออกไปจนได้ จนถึงประตูเมือง โดยมี ธนัญชัย คอยคุ้มกันทางหนีให้

ธนัญชัย คิดว่า ทาสที่หนี จะมีเพียง สังข์ เท่านั้น แต่ พอเห็น ลินสมุทรร สุตสาคร เอื้อย โสนน้อย วิ่งตามออกมาด้วย ธนัญชัย จึงรู้ว่าตัวเองถูกหลอกเสียแล้ว จึงตะโกนให้ทหารองครักษ์รู้ ขณะที่พวกเขา กำลังทยอยหนีออกไปทางประตูเล็กได้ แต่กว่าทหารจะมาถึง พวกเขา ก็หนีออกประตูเมืองไปได้แล้ว

ทหารกลุ่มหนึ่ง จึงเปิดประตู พาทั้งวิ่งออกไปตามหาเด็ก

พวกเขา วิ่งหนีห่างออกมาได้สักระยะ สังข์ จึงหยิบเอากระป๋องสเปรย์ ฉีดไปที่ตัวเองก่อน ให้เพื่อนรู้ว่า นี่คือสารเคมีสล่องหน ลินสมุทรร จึงแนะนำว่า ให้ฉีดยาไปที่ เอื้อย กับ โสนน้อย ก่อน คิดต่อไปจึงเป็น ตน กับ สุตสาคร แต่โชคร้าย ที่สารเคมีหมดเสียก่อน ลินสมุทรร กับ สุตสาคร จึงสล่องหนได้เพียงครั้งเดียว แล้ว พาทั้งวิ่งหนีไป เมื่อทหารวิ่งไล่ตามมาติดๆ

สังข์ เอื้อย และโสนน้อย จึงหนีรอดจากสายตาทหารไปได้ และสเปรย์สล่องหนก็ใช้การไม่ได้แล้ว

เมื่อเห็นว่าปลอดภัยดีแล้ว เด็กทั้งสามคน ตกลงกันว่า ให้เอี้ย กับ โสนน้อย หนีต่อไป ส่วนสังข์ จะหนีไปอีกทาง ทหารจะได้สืบสน และตามหาไม่เจอ ส่วนเอี้ย เป็นกังวลว่า หลังจากแยกทางกัน แล้ว โอกาสจะพบกันอีกจะมีหรือไม่ แล้ว ลินสมุทร กับ สุดสาคร ตอนนี้ ไม่รู้ว่าทหารจับตัวได้ หรือว่าหนีไปได้แล้ว สังข์จึงอ้างเหตุผลนี้ ในการแยกทางกัน และคิดจะออกไปช่วย เพื่อนอีกสองคน ออกมาให้ได้

สังข์ มองตาม เอี้ย กับ โสนน้อย หายลับตาไปแล้ว จึงออกเดินย้อนกลับไปที่เดิม พร้อมกับ ในมือ กำลวดศรเคมีเปลี่ยนรูปไว้แน่น เพราะนี่คือหนทางสุดท้าย ที่จะช่วยเพื่อนได้ แต่ยังไม่ทันได้คิดอะไรต่อ พลัน ก็เห็นรถยนต์ พร้อมทหาร ห้าคน คงออกตามล่าพวกเด็กๆ สังข์ จึงแอบซุ่มดูอยู่ไม่ห่างมากนัก มีทหาร 3 คน ลงจากรถ พร้อมอาวุธปืน เดินเลาะหาอะไรสักอย่าง

โชคร้าย ที่สังข์ เหยียบกิ่งไม้ ทำให้ทหารเหล่านั้น ไหวตัว สังข์ออกวิ่ง ทหาร วิ่งไล่ตาม

ตอนที่ (12) ผจญมนุษย์กินคน

สังข์ วิ่งหนีไปเรื่อยๆ ในกลางป่า จนเข้าไปเขตของ คนอีกเผ่าหนึ่ง สังเกตได้จาก ประตูทางเข้า มีหัวคนเสียบอยู่บนเสาไม้ และเขียนด้วยภาษาที่อ่านไม่ออก สังข์จึงตัดสินใจ วิ่งเข้าไปจนสะดุดกับ ท่อนไม้เสียบหัวมนุษย์ ล้มลง สังข์ ค่อยๆ ตะเกียกตะกายหนี ไปหลบที่ข้างต้นไม้ใหญ่ ขณะที่ทหารองครักษ์ ของราชินีพันธุรัตน์ เดินเข้ามาหาสังข์ แต่สักครู่ ... พวกมันก็หยุด พร้อมร้องตะโกน สั่งให้พรรคพวกหนีไป สังข์ จึงรีบหลบออกไปให้ห่างจากเส้นทางวิ่ง ซ่อนตัวที่รากต้นไม้ใหญ่ สังข์สังเกตเห็น และได้ยินเสียง การต่อสู้ เสียงสงบลงชั่วคราว ทหารที่วิ่งไล่ตามสังข์มา ทุกคน ถูกตัดคอ และถูกห้ามร่าง เข้าไปในหมู่บ้านมนุษย์กินคน

สังข์เข้าใจผิด คิดว่า สเปร์ยส่องหนีใช้การไม่ได้แล้ว ความจริง มันกับใช้ได้ก็ เพราะสภาพแวดล้อมในป่าแห่งนี้ เกิดปฏิกิริยา กับสารเคมีที่ยังหลงเหลืออยู่ ทำให้ สังข์ ไม่อาจรอดพ้นสายตา พวกมนุษย์กินคนไปได้ แต่ก็ทำให้พวกมนุษย์กินคน ประหลาดใจ เห็นสังข์เป็นตัวประหลาด ที่เป็นมนุษย์ครึ่งท่อน (ท่อนบน) ท่อนล่าง มองดูเป็นเยลใส

หัวหน้ามนุษย์กินคน จึงสั่งจับตัว สังข์ ไปให้หัวหน้าเผ่าของพวกมัน

หัวหน้าเผ่ามนุษย์กินคน พิจารณาเห็นว่า เป็นเรื่องประหลาด จึงสั่งให้สมุนจับ สังข์ ไปขังไว้ก่อน รอทำพิธีบูชายัญ

ในขณะที่ถูกขัง สังข์ พยายามซ่อน สารเคมีเปลี่ยนรูป ไว้เป็นอย่างดี ยามฉุกเฉินเช่นนี้ มันอาจจะช่วยอะไรบ้างก็ได้ เมื่อสบโอกาสเหมาะ เขาจึง ตัดสินใจ ฉุดมันเข้าไปในร่างกาย ก่อนที่จะถูกพวกมนุษย์กินคน เอาไปบูชายัญ

สักครู่ ... สังข์ ก็กลายร่าง ในเวลาไม่ถึงห้านาที

ยามที่เผ่าอยู่ มองเห็น สังข์ คล้ายหัวหน้าเผ่าของตน มันก็สงสัยว่า หัวหน้า ไปทำอะไรในนั้น สังข์ จึงฉวยโอกาส สั่งให้ยาม เปิดประตู ทำให้ สังข์ หลบหนีรอดไปได้ ท่ามกลาง ความโกลาหล ของเหล่ามนุษย์กินคน เมื่อรู้ว่าเขลยหนีไปได้ พวกมันจึงออกไล่ล่า แต่ สังข์ ก็หนีออกไปได้ไกลแล้ว

เมื่อ สังข์ หลุดพ้นจาก แคนมนุษย์กินคนแล้ว เกิดความลังเลว่า จะออกไปตามหา เอื้อย โสนน้อย ดี หรือว่าจะกลับไปช่วย สินสมุทร สุตสาคร ดี ...

ในที่สุด สังข์ ตัดสินใจ ย้อนกลับไปในเมือง พันธูรัตนาวดี อีกครั้ง โดยสะกดตามรอยรถทหาร ที่เคยออกไล่ล่าพวกเขา เมื่อวันก่อน กลับเข้าไปยังเมืองนรกนั้นอีกครั้ง เพื่อกลับไปช่วยเพื่อนอีกสองคน การฉีดยาเคมีแปร่งร่าง เป็นคนป่า ทำให้ทหารจำสังข์ไม่ได้ สังข์ จึงยอมให้จับเป็นเชลยทาส ในเมือง พันธูรัตนาวดี อีกครั้งหนึ่ง

ตอนที่ (13) พลายแก้ว เพื่อนร่วมทางคนใหม่

เอื้อย กับ โสนน้อย เดินลัดเลาะไปตามแนวป่า หน้าตามอมแมม และหิวกระหาย จึงพากันนั่งพัก ข้างทาง ใจกลางป่าอย่างนี้ คงไม่มีผู้คนเดินผ่าน แต่โชคเข้าข้าง เมื่อ โสนน้อย เห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่ง เดินทางมาคนเดียว เป็นเด็กหน้าตาดี ผมเกรียน สะพายย่ามน่าจะมียาอาหารติดมาด้วย จึงตะโกนเรียก และขออาหาร และน้ำ

ถามชื่อได้ความว่า เขาชื่อ พลายแก้ว โชคดีที่ พลายแก้ว เป็นเด็กมีน้ำใจ จึงแบ่งปันน้ำ และอาหารให้ เด็กทั้งสามคน เดินไป ค่อยกันไป พวกเขาเริ่มสนิทสนมกัน โดยเฉพาะ โสนน้อย ดูท่าทางสติโลภเบิกบานมากกว่า เอื้อย เด็กทั้งสาม ต่างก็มีเป้าหมายคล้ายกัน คือ พลายแก้ว ต้องเดินทางไปอยู่กับย่า ที่อีกเมืองหนึ่ง ส่วน เอื้อย กับ โสนน้อย ต้องการตามหาแม่

พลายแก้ว จึงพา เอื้อย กับ โสนน้อย ไปอยู่กับ ย่า เมื่อไปถึง พวกผู้ใหญ่ ก็ทำพิธีรับขวัญ เด็กทั้งสามคน และยินดี ชุบเลี้ยง เอื้อย กับ โสนน้อย ให้เป็นหลานอีกสองคน

ตอนที่ (14) เจ็ดปีผ่านไป ไม่สิ้นสายใยรัก

เอื้อย กับ โสนน้อย ได้เรียนรู้วิชางานบ้านงานเรือนจากย่า โดยเฉพาะ โสนน้อยเก่งทางด้าน งานกระทง งานตัดเย็บ และงานทำอาหาร ส่วนเอื้อย เก่งทางด้าน สมุนไพร และยาแก้พิษ

เอื้อย กับ โสนน้อย เติบโต มาพร้อมๆ กับ พลายแก้ว โสนน้อย แอบชอบพลายแก้ว แต่พลายแก้ว ก็ถูกผู้ใหญ่ หมั้นหมาย กับ บุตรสาวพ่อเมือง โสนน้อย รู้เข้าก็เสียใจ

เมื่อถึงวัยอันควร ย่าจึงบวชพลายแก้ว ให้เป็นสามเณร

วันหนึ่ง ย่ามาบอก โสนน้อย ว่าสามเณรพลายแก้วจะบวชขึ้นเป็นพระแล้ว ไม่อยากให้ พระเสียดสมาธิ ย่าจึงบอกเป็นนัยแก่ โสนน้อย ว่า ขอให้ทำใจ และอยู่ห่างๆ สามเณร เข้าไว้ เพราะอย่างไรเสีย เมื่อพระสึกออกมา ก็ต้องแต่งงานกับ ลูกพ่อเมืองอยู่ดี

เอื้อย เข้ามาปลอบ โสนน้อย และว่า เอื้อยเอง ก็คิดถึง สังข์ ไม่รู้ว่าป่านนี้ สังข์ จะเป็นอย่างไร ทั้งสองจึงตัดสินใจ ลาย่า ออกตามหา สังข์ และแม่ ต่อไป

.....

ตอนที่ (15) แหกคุกทาสนรก เมืองพันธูรัตนาวดี (ครั้งที่ 2)

ตลอดระยะเวลา 7 ปี (ตอนหนีออกไปครั้งแรก อายุ 12 ปี เมื่อเวลาผ่านไป 7 ปี ปัจจุบัน สังข์ สิ้นสมุทร สุดสาคร ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ก็จะมีอายุ ราว 20 ปี) สังข์ ค้นหาว่า เพื่อนสองคน ถูกจองจำไว้ที่ใด และไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับ สิ้นสมุทร และ สุดสาคร.

ในเมืองคนทาส พันธูรัตนาวดี ไม่มีผู้ใดจดจำ สังข์ ได้ แม้แต่ ธนัญชัย จึงถือเป็นโอกาสดี ที่สังข์ จะสืบเสาะหาความจริงเพิ่มเติมได้ง่าย ตลอดเวลาเจ็ดปี สังข์ รู้ความลับต่างๆ ในห้องลับ หลายเรื่อง ที่ราชินีพันธูรัตน์ ทำอยู่ และมีแผนชั่วร้ายต่างๆ

สังข์ได้ข่มข่อน เรียนรู้วิถีชีวิตในล่องหน

สังข์ ได้สืบรู้ว่า สิ้นสมุทร กับ สุดสาคร ถูกจับฉืดสารเคมีเปลี่ยนรูป ทำให้พวกเขาจำตัวเองไม่ได้ หรือจำได้เลือนลาง และถูกใช้แรงงานหนักอย่างทาส ภาพที่สังข์เห็นเบื้องหน้า มนุษย์ร่างยักษ์ แม้จะมีพลังกำลัง แต่ก็ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน กำลังถูกใช้แรงงานอย่างหนัก ส่วนมนุษย์อีกผู้หนึ่ง ตัวเล็กแคระ ถูกจับขังในกรง และให้ใช้แรงงานในนั้น แม้เขาจะตัวเล็ก และก็เคลื่อนไหวได้รวดเร็ว

กว่าจะสื่อสารกันรู้เรื่อง ว่ามนุษย์ร่างยักษ์ คือ สิ้นสมุทร และมนุษย์แคระ คือ สุดสาคร ก็ต้องใช้เวลาเกือบปี เพราะสังข์เองก็สื่อสารกับเพื่อน ด้วยภาษาใบ้เช่นกัน

เมื่อสื่อสารกันได้ใจความแล้ว ทั้งสาม จึงนัดแนะหนีออกไปจากที่นี่

สังข์ ได้แอบเข้าไปในห้องลับอีกครั้ง ก่อนอื่น ต้องพรางตัวด้วย สารเคมีล่องหน แล้วเข้าไปในยาน ทดสอบการขับเคลื่อน ปรากฏว่าได้ผล เขาสามารถบังคับยานนั้นได้

สังข์ ได้เตรียมถังสเปรย์ทำให้ล่องหน ติดไปด้วย 2 ถัง ปืนเลเซอร์อีก 1 กระบอก หน้ากาก อุปกรณ์นำทาง ทั้งหมด จับโยนเข้าไปไว้ในยาน จากนั้น จึงขับยานออกไปยังจุดนัดแนะ

สิ้นสมุทร อาศัยร่างและพลังกำลัง ทำร้ายเจ้าหน้าที่ เอากุญแจโซ่ตรวน และเข้าไปพังกรงขัง ให้สุดสาครออกมา แล้ววิ่งไปยังจุดนัดหมาย แต่เหตุการณ์ทั้งหมด ไม่อาจรอดพ้นสายตาของเจ้าหน้าที่เวรยาม ในห้องควบคุมวงจรปิดไปได้ เขาจึงกดปุ่มสัญญาณ

สังข์ ขับยานออกไปรับเพื่อนสองคน ขณะที่ มีทหารไล่หลังตามมาติดๆ สังข์ อาศัยยุทธภูมิที่ได้เปรียบ คือ ไม่มีใครมองเห็น จึงใช้ปืนเลเซอร์ ยิงสวนออกไป เพื่อเปิดทางให้เพื่อน วิ่งหนีออกมาได้สะดวก

การต่อสู้ ดำเนินไป ผลัดกันรุก ผลัดกันรับ เป็นระยะ หากปล่อยให้การต่อสู้ดำเนินไปเช่นนี้ สังข์ อาจเสียเปรียบได้ เพราะ กำลังทหาร มาเสริมหนุนไม่ขาดระยะ ขณะที่เพื่อนสองคน ยังอยู่ห่างจากยาน สังข์ จึงตัดสินใจ คว่ำถังสเปรย์ทำให้ล่องหน พร้อมปืนเลเซอร์ ติดไปด้วย แล้วฝ่ากระสุนเลเซอร์ไปช่วย สิ้นสมุทร กับ สุดสาคร ซึ่งกำลัง ต่อสู้กับเหล่าทหารอยู่อย่างซุ่มนุ่ สังข์ โยนถังสเปรย์ให้ สิ้นสมุทร แต่ไปไม่ถึง และทหารก็แหกกันมามากขึ้นเรื่อยๆ สิ้นสมุทร จึงตัดสินใจ ฝ่ากระสุนเลเซอร์ ไปรับ สุดสาคร แต่เขาก็ถูกยิงตกไปหลายจุด

เหตุการณ์ ไม่อานวยเลย สำหรับการหนีครั้งนี้ เห็นที่จะตายกันทั้งหมด สิ้นสมุทร กับ สุดสาคร ถูกยิงเข้าจุดสำคัญ

สิ้นสมุทร บอกกับสังข์ ว่า เขาเป็นพี่น้องกัน ขออยู่ด้วยกัน แม้ตายก็ขอตายด้วยกัน ขอให้สังข์ รีบนำยานบินหนีไป ก่อนที่จะไม่มีโอกาส พร้อมกับสิ่งเสียเพื่อนว่า ถ้าพบพ่อกับแม่ของเขา ฝากบอกด้วยว่า เขารักแม่ที่สุด สังข์ ได้แต่เสียใจ ไม่สามารถช่วยเพื่อนได้ สังข์ จึงรีบวิ่งเข้าไปในยาน และขับยาน หนีรอดไปได้

ยานวิ่งมาได้ สักพัก เชื้อเพลิงหมด มองลงไปข้างล่าง คล้ายเมืองใหญ่ แต่ไม่รู้ว่าเป็นที่ไหน สังข์ พยายามพยานร่อนลง ริมบึงใหญ่ ท่ามกลางฝนตกหนักตอนใกล้ค่ำ เป็นความพยายาม ที่จะต้องเอาชีวิตรอดให้ได้ก่อน

คณะนักศึกษา ชาย 1 คน หญิง 2 คน รวม 3 คน ขณะสำรวจระบบนิเวศน์ของป่าบึงน้ำแห่งนี้ พวกเขาได้เห็น สิ่งประหลาดพุ่งมาจากฟ้า แล้วตกลงบริเวณนี้ จึงพากันพายเรือมาดู เมื่อมาถึงจุดหมาย ต่างลงจากเรือ ถือไฟฉาย แยกย้ายกันไปสำรวจ

เวลาผ่านไปสักครู่ ภาพเบื้องหน้าของนักศึกษาหญิง เป็นชายหนุ่ม นอนหมดสติอยู่ข้างๆ ซากของยาน หล่นกระจายไฟส่องไปที่ใบหน้า พบว่าเป็นหนุ่มรูปงาม ความงามบนใบหน้าของเขา มีพลังดึงดูดให้หญิงสาวผู้นี้ ตกอยู่ในห้วงภวังค์ได้ชั่วขณะ เป็นความรู้สึกสุขที่ประหลาด สักครู่ ชายหนุ่มก็ได้สติ ตกใจ ตะเกียกตะกายหนีหายเข้าไปในป่า ทิ้งปริศนาลับให้แก่หญิงสาว ว่าชายผู้นี้ เป็นใคร ... จบภาคที่ 2

ฝ่าอุปสรรค ตามหรรณิรินทร์ ภาคที่ 3 “รักนิรินทร์ ผันเป็นจริง”

ตอนที่ (16) เมืองเทวนคร

เอื้อย กับ โสนน้อย เดินทาง เข้าไปยังเมืองหลวง นามว่า “เทวนคร” ที่เต็มไปด้วยผู้คน หลายชนชั้น ทั้งคนจน คนรวยมั่งคั่ง มีทั้งอาชญากรรม การค้าประเวณี ยาเสพติด และการลักขโมย เมืองนี้ มีผู้ว่านคร ชื่อ สมิตักษณ์ ปกครองประชาชน ด้วยระบบสภาลูกขุน โดยผู้ว่านคร จะมีคณะบริหารจำนวนยี่สิบคน คอยช่วยเหลืองานเมือง มีตำแหน่งเรียกว่า มন্ত্রীฝ่ายต่างๆ

สมิตักษณ์ กับ คณะมนตรี ร่วมกันบริหารเมือง ภายใต้กฎหมาย เล่นพรรคเล่นพวก เต็มไปด้วย การทุจริตคอรัปชั่น สภาลูกขุน ย่อหย่อนในอำนาจ ทำให้ ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในเมืองนี้ ดูแย่ง ไม่มีความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน จึงถูกประชาชน วิพากวิจารณ์ กันอย่างกว้างขวาง ชุมชนในเมืองเทวนครแห่งนี้ มีการแบ่งเขตกันอย่างชัดเจน ระหว่างชุมชนของคนร่ำรวย กับ ชุมชนของคนยากจน

ชุมชนของคนยากจน ส่วนใหญ่ จะสกปรก เหม็นด้วยกองขยะ และใช้ชีวิตกันอย่างแออัด มีการลักลอบขายยาเสพติด และเป็นแหล่งมั่วสุม บางแห่งเป็นแหล่งขายประเวณี และการลักลอบทำแท้งอย่างผิดกฎหมาย

พื้นที่ช่วงรอยต่อ ระหว่างคนจน กับคนรวย เกือบทุกชอย เต็มไปด้วยขอทาน สุนัขจรจัด และนักล้วงกระเป๋า วันหนึ่ง ในชอยแห่งนี้ ปรากฏชายร่างประหลาด กำลังแกะถุงอาหารที่ขโมยมามากิน อย่างหิวกระหาย แต่ดูเหมือนเขาก็มีน้ำใจ ที่แบ่งอาหารให้สุนัขตัวหนึ่ง ที่มารอนั่งเฝ้าเขาอยู่ เมื่อพินิจดูใกล้ๆ จึงรู้ว่า คือ สัตว์นั่นเอง ขณะนั้นมีเสียงอีกทีกที่บริเวณหน้าปากชอย เขาจึงย่องออกไปดู พบว่ามีกลุ่มประชาชนจำนวนไม่มากนัก เดินถือป้ายประท้วงผู้ว่านครแห่งนี้

.....

ชุมชนแสงอรุณ ตั้งอยู่ในมุมหนึ่งของเมืองเทวนคร ชาวชุมชนส่วนใหญ่ จัดอยู่ในระดับคนจน แต่คนจนที่นี่ แตกต่างจากชุมชนอื่น เพราะที่นี่ มีความสะอาด แม้จะอยู่กันค่อนข้างแออัด แต่มีการจัดระเบียบบ้านเรือน การสัญจร การจัดสวนหน้าบ้าน สวนผัก ดูเป็นระเบียบ ทุกคนมีรอยยิ้มให้แก่กัน

ชุมชนแห่งนี้ ปกครองกันเองภายใน โดยคณะกรรมการชุมชน มีพ่อใหญ่คำผาย ซึ่งเป็นปราชญ์ชุมชน เป็นหัวหน้า ชุมชนแห่งนี้จะมีกิจกรรม การพัฒนาคุณภาพ และ ศักยภาพชีวิต เป็นระยะ เรียกว่า “กิจกรรมรับขวัญสมาชิกใหม่ ต่อขวัญสมาชิกเก่า” นับว่าเป็นทั้งพิธีกรรม และ กิจกรรมสำคัญ ในการคัดเลือกสมาชิกใหม่ และพัฒนาคุณภาพชีวิต ให้แก่สมาชิกเก่า

ชุมชนแสงอรุณ มีการแบ่งงาน และมอบหมายงาน แก่อาสาสมัครชุมชน ซึ่งสร้างความมั่นใจให้แก่สมาชิกในชุมชนว่า เมื่อมาอยู่ที่นี่แล้ว จะได้รับความปลอดภัย สะอาด และมีความสุข

ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร เป็นเขตชุมชน ของเหล่าอันธพาล ผู้คนในชุมชน ต่างหวาดผวา กับพฤติกรรม ช่มชู้ รังแก เรียกคำคุ้มครอง โดยที่ฝ่ายบ้านเมือง ไม่มาดูแล หรือจัดการแก้ปัญหาแต่อย่างใด

ตอนที่ (17) ชีวิตใหม่ของ เอื้อย และ โสนน้อย

กลางดึกของคืนวันหนึ่ง มีเสียงวิ่งซิปไล่ ระหว่าง คนร้าย สามคน กับ สตรีสาวผู้เคราะห์ร้าย สองคน เธอวิ่งหนีภัยจากคนร้าย เข้ามาในเขตชุมชนแสงอรุณ หญิงสาวคนแรก พลาคพลั้ง วิ่งไปสะดุดตอไม้ล้มลง หญิงสาวอีกคนหนึ่ง ก็วิ่งวกกลับมา รีบฉุดมือให้เพื่อนลุกวิ่งต่อ ขณะที่คนร้ายเข้าประชิดตัว หวังปล้นทรัพย์ และจะรุมโทรมหญิง แต่ยังไม่ทันที่คนร้าย จะลงมือ ก็ปรากฏชายลึกลับ ที่แอบซุ่มดูที่ถนนฝั่งตรงข้าม เขาเข้ามาช่วยไว้ได้ทัน คนร้ายทั้งสามคน ถูกตีด้วยท่อนไม้ ได้รับบาดเจ็บ จึงพากันวิ่งหลบหนีไป

แสงไฟจากเสาไฟฟ้า ส่องไปที่ใบหน้าของบุคคลทั้งสาม ปรากฏว่า ชายผู้นี้คือ สัตว์ นั่นเอง แม้ว่าสภาพร่างกายของเขา จะดูเหมือนคนป่า สัตว์ พยายามทบทวนความจำว่า เคยพบเห็นหญิงสาวสองคนนี้ ที่ไหนมาก่อน สัตว์ พยายามจะถามว่า เธอทั้งสองคือ เอื้อย กับ โสนน้อย ใช่หรือไม่ แต่เสียงอื่นๆ อักๆ ในลำคอ ไม่สามารถ สื่อสารกับหญิงสาวทั้งสองได้รู้เรื่อง

หลังเหตุการณ์สงบ สัตว์ จึงพาหญิงสาว เข้าไปในที่พักของตน มันเป็นห้องแคบๆ แต่ภายในจัดสิ่งของไว้เป็นระเบียบ เรียบร้อย สวยงาม เมื่อเปิดไฟ หญิงสาวทั้งสอง สังเกตเห็นว่า

ชายผู้นี้เป็นคนที่มือปทรวง สมส่วนชายชาติตรี เสียแต่ว่าเขาเป็นคนผิวหยาบ และคล้ำดำ ผมหยิกไปหน่อย ดูดูไป จะว่าเป็นเงาะซาไก หรือ คนป่า ก็ไม่ใช่ เพราะตัวโต และหุ่นหล่อกว่า ลักครู่ ชายผู้นี้ แสดงอาการดีใจเป็นที่สุด และพยายามจะบอกว่า เขาคือ สังข์ เพื่อนของหญิงสาวทั้งสอง และพยายามเข้ามาใกล้เพื่อจะสวมกอด แต่หญิงสาว รีบผละห่างออกไป และทำหน้าที่หวาดกลัว เขาจึงแสดงอาการผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด เมื่อการสื่อสารไม่เป็นผล จึงพากันเข้าหลบนอน

รุ่งเช้า มีชาวชุมชน ต่างแห่กันมา ที่หน้าบ้านของ สังข์ ซึ่งชาวบ้าน เรียกเขาว่า “ไ้” เขาออกไปต้อนรับ พ่อใหญ่คำผาย กับพวกชาวบ้าน เพราะสืบทราบว่ามีคน มีผู้หญิงสาว มาพักค้างด้วย อยากเห็นตัว ว่าเธอเป็นใคร หญิงสาวสองคน ออกมาแนะนำตัวเองว่า ชื่อ เอื้อย กับ โสณน้อย เดินทางมาจากชนบท เมื่อคืนโชคดีมาก ที่ชายไ้ผู้นี้ช่วยเหลือไว้ พ่อใหญ่คำผาย แนะนำ ชายผู้นี้ เข้ามาในหมู่บ้านครั้งแรก ในสภาพเดียวกับหญิงสาวทั้งสองคนนั้นแหละ ไม่รู้หัวนอนปลายตีน แต่เขาเป็นคนดี จะว่าเป็นไ้ก็ไม่เชิงนัก เพียงแต่ว่า พวกเราฟังเขาไม่รู้เรื่องมากกว่า

พ่อใหญ่คำผายเล่าต่ออีกว่า ทุกวันนี้ ในชุมชน ก็ได้เขาคนนี้นี่แหละ ที่ช่วยงาน ช่วยกันพัฒนาชุมชน เขาเป็นคนฉลาด มีสติปัญญา รู้ทุกเรื่อง อ่านหนังสือออก การจัดระเบียบในชุมชน ก็มีมือเขาละ หลังจากฟังคำบอกเล่าจากพ่อใหญ่คำผายแล้ว ทำให้ เอื้อย นึกสงสารเขาขึ้นมา และ ขออยู่ร่วมเป็นสมาชิกกับชาวชุมชนที่นี้ เอื้อย แนะนำว่า เธอ กับ โสณน้อย สามารถช่วยงานชุมชนได้

เอื้อย และ โสณน้อย เป็นคนขยัน เป็นพี่เลี้ยงของนักเรียน ช่วยสอนงานบ้าน และเล่นิทานให้พวกเด็กๆ ฟัง เด็กทุกคน ชอบเธอ และ ก็ชอบ ชายไ้ มากขึ้นด้วย

ตอนที่ (18) สัมผัสแรก สัมผัสรัก

สมิลักษณะ ผู้ว่านครแห่งนี้ มีบุตรสาวแสนสวย ชื่อ รจนารินี เขาคาดหวังว่า บุตรสาว จะชอบในสิ่งที่พ่อชอบ แต่ รจนา กลับทำในสิ่งที่ตรงข้าม รจนา เป็นเด็กสาวนิสัยดี มีน้ำใจ รักความยุติธรรม ไม่กลัวความลำบาก มักทะเลาะกับพ่อบ่อยๆ เรื่องงานการเมือง

รจนา มีโอกาส มาเป็นอาสาสมัคร ในชุมชนบ้านแสงอรุณแห่งนี้

ชาวบ้านต่างยินดี เพราะ ไม่คิดฝันว่า บุตรสาวของพ่อเมือง จะมาอยู่ร่วมลำบากกับพวกเขา ทำให้พวกเขาที่มีกำลังใจ ที่จะพัฒนาชีวิต พัฒนาชุมชน ของคนจนๆ ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ฟังพาดตนเอง ลดละเลิกอบายมุข และจัดระเบียบสังคมให้ดูดี มีสุภาพระที่สมบูรณ์

รจนา ได้รับการบอกเล่า จากพ่อใหญ่คำผาย เอื้อย และ โสณน้อย ถึงวิถีชีวิต วัฒนธรรม ของคนที่นี่ และแย้งกันเล่าเรื่อง คุณความดีของ ชายไ้ ให้รจนาฟัง จนเธอรู้สึกประทับใจ ทั้งๆ ที่ยังไม่เห็นตัวจริง

วินาทีแรก ที่รจนาเห็น ไ้ ก็เกิดภาพนิมิตชั่วขณะ เป็นหนุ่มรูปงาม เธอเคยพบชายผู้นี้มาก่อน วันที่เธอและเพื่อนๆ ออกไปสำรวจภูมิโนศน์ที่ป่าบึงน้ำ แต่เมื่อได้สติ เธอก็กลับทำหน้าที่ละห้อย ผิดหวัง เมื่อเจอรูปร่างที่แท้จริง ทำให้ทุกคนหัวเราะขบขัน แต่ไม่มีใครรู้ว่า ชายไ้รู้สึกอย่างไร เมื่อพบกับ รจนา

อีกครั้งในวันนี้

เหตุการณ์พลิกผัน ที่ไม่คาดฝัน ได้เกิดขึ้นกับคนในชุมชนแสงอรุณ เมื่อกลุ่มอันธพาล ของอีกชุมชนหนึ่ง ยกพวกพากันมา เผาหมู่บ้าน เพื่อเป็นการแก้แค้น ที่คนในชุมชนนี้ ทำร้ายพวกเขา เมื่อสองสามสัปดาห์ก่อน เพลิงได้ลุกลาม ไปยังบ้านพักของ เอื้อย และ โสนน้อย ขณะที่ชาวบ้าน ช่วยกันดับไฟ ไร่ เขาตัวเข้าเสี่ยงช่วยให้พวกสาว ๆ และเด็ก ๆ พ้นจากกองเพลิงออกมาได้ แต่ตัวเขากลับได้รับบาดเจ็บ ถูกไฟลวกบริเวณหลัง และ ใบหน้า

ในขณะที่ ไร่ กำลังผจญเพลิง และซุลมุนกันอยู่กับการช่วยเหลือผู้ประสบภัย พลัน! ใบหน้าและสีผิว ของเขา เปลี่ยนกลับปกติกลับมา ซึ่ง เอื้อย กับ โสนน้อย แอบเห็น และรู้สึกเช่นเดียวกันว่า ชายไร่ผู้นี้ได้ซ่อนร่างที่แท้จริงไว้ แต่ก็ไม่ทราบสาเหตุว่า เพราะอะไร ได้แต่เก็บความสงสัยนี้ไว้

หลังเหตุการณ์สงบ มีบ้านถูกเผาไปสองสามหลัง ส่วนบ้านของ ไร่ ถูกเผาไปครึ่งหลัง ซึ่งสามารถซ่อมแซม ให้เหมือนเดิมได้ไม่ยากนัก

เอื้อย กับ โสนน้อย ได้ขอร้อง ให้ชาวบ้านที่มาเผามุงดู กลับไปนอนพักผ่อนเอาแรง ส่วนพวกเธอจะช่วยกันพยาบาล เขาเอง

ก่อนรุ่งสาง เอื้อยได้ใช้สมุนไพร ที่เก็บสะสมไว้ตั้งแต่อยู่กับ เคน มาทดลองปรุงผสม สมุนไพรเหล่านั้นมีฤทธิ์ที่เป็นพิษและเป็นคุณในเวลาเดียวกัน ทำให้ โสนน้อย เป็นกังวล ว่ามันจะได้ผลหรือไม่ เมื่อปรุงเสร็จ ส่งให้ เขาดื่ม และอีกส่วนที่บริเวณใบหน้า และ หลัง

ผ่านไปประมาณ 5 นาทีเศษ เขาก็มีอาการตื่นตระหนก รุนแรง ผิวหนังทั่วร่าง ยุบย่น คล้ายมีสัตว์อะไร ฝังอยู่ในนั้น สีผิวก็เปลี่ยนไป เอื้อย กับ โสนน้อย ตกใจมาก ลุกทะเล้ง ผละออกไปยังอีกมุมหนึ่งของห้อง คิดว่า มันเกิดความผิดพลาดอะไรขึ้น เขาคืน และร้องโหยหวนออกมา ด้วยความเจ็บปวด อยู่ครู่ใหญ่ จากนั้น เขาก็นอนแน่นิ่งหมดสติไปด้วยความเจ็บปวดและเหนียวล้า

เอื้อย ค่อยๆ คลานเข้าไป และที่ตัวเขา แล้วค่อยๆ พลิกตัวเขาหงายขึ้นมาอย่างระมัดระวัง เกรงว่าเขาอาจจะแสดงอาการบ้าคลั่งขึ้นมาอีกก็ได้ เมื่อพลิกตัวและหงายหน้าเขาขึ้นมา เขาก็ตกใจ รีบลุกขึ้นนั่ง ส้ารอกอาเจียนเส้นใยสีเขียวๆ ออกมา จากปาก ใบหน้าเขาเปลี่ยนไปแล้ว สีผิว เหมือนคนปกติ กลายเป็นคนตะคน หนุ่มสาวทั้งสองมองหน้ากัน ... โสนน้อย มีอาการเลิกลั๊ก มองหน้า คนทั้งสอง เหมือนทบทวนความแน่ใจอะไรสักอย่าง และแล้ว พวกเธอก็แสดงอาการดีใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อรู้ว่า ชายผู้นี้ คือ สังข์ ที่พลัดพรากจากกันไป เมื่อเจ็ดปีก่อน เอื้อยดีใจ ร้องให้สะอึกสะอื้นออกมา โม่เข้ากอด สังข์ โสนน้อย ก็โม่เข้ากอดเพื่อน ร้องให้ ตามไปด้วย

รุ่งเช้า ความตื่นตระหนกของชาวบ้าน ที่ถูกไฟไหม้บ้าน ก็ไม่น่าสนใจเท่ากับว่า ชายไร่ ที่พวกเขา รู้จัก ได้กลายเป็นหนุ่มรูปงาม สร้างความประหลาดใจเป็นที่สุด

รจนา กลับมาเยี่ยมชาวชุมชนอีกครั้ง เมื่อทราบเรื่องราว เหตุการณ์ทั้งหมด ก็รู้สึกประหลาดใจไม่น้อย ในชีวิตไม่เคยพบเห็นเรื่องอัศจรรย์เช่นนี้ แต่ในใจลึกๆ กลับดีใจอย่างบอกไม่ถูก

อาหารค่ำวันนั้น สังข์ เอื้อย โสนน้อย และ รจนา นั่งล้อมวง ถวายได้ เรื่องราวเป็นมา แต่เมื่อพากันพูดเข้าเรื่องส่วนตัว รจนา จึงขอตัวลากลับก่อน

สังข์เล่าว่า หลังจากแยกทางกันแล้ว เขาหนีเข้าไปในหมู่บ้านเผ่ามนุษย์กินคน และถูกจับตัวไปได้ แต่สารเคมีแปลงร่าง ช่วยชีวิตให้เขาหนีรอดออกมาได้ ตอนนั้นไม่คิดหรอกว่า ร่างกาย ชีวิตของเขา จะมีโอกาสกลับมาเหมือนเดิมได้หรือไม่ แต่ด้วยความเป็นห่วง สนิสนุทร กับ สุดสาคร ซึ่งตกอยู่ในอันตรายมากกว่า เอื้อย กับ โสนน้อย เขาจึงตัดสินใจ ย้อนกลับเข้าไปในเมือง พันธรัตนาวดี อีกครั้ง เพื่อช่วยเหลือ สนิสนุทร กับ สุดสาคร หนีออกมาจากแดนนรก เขาต้องทนทุกข์ทรมาน เป็นทาสอยู่ในนั่นตั้งเจ็ดปี เจ็ดปี เพื่อรอโอกาสหนี สังข์เล่าไปตั้งน้ำตาว่า แต่เขาก็ไม่สามารถพาเพื่อน หนีออกมาได้ เขายอมเสียสละชีวิต เพื่อให้ สังข์ หนีรอดออกมาได้ เขารู้สึกเสียใจ มาจนถึงทุกวันนี้ เอื้อย กับ โสนน้อย ปลอดภัย สังข์ ไม่ให้เศร้าไปกว่านี้ และว่า สังข์ได้ทำดีที่สุดแล้ว นับว่าโชคเข้าข้างพวกเขา ที่ใช้สมุนไพร แก่พิษของสารเคมีเปลี่ยนรูปร่างได้ทันเวลา และโดยบังเอิญ

เหตุการณ์ร้ายๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ต่อไปพวกเขา จะได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขเสียที

เรื่องทั้งหมด รจนา แอบได้ยิน และเห็นใจ ในความรัก ความจริงใจ ของพวกเขา ก่อนที่จะจากไป

วันรุ่งขึ้น รจนา กลับมาที่ชุมชนแสงอรุณ ด้วยเครื่องอุปโภค บริโภค สำหรับผู้ประสบอัคคีภัย ทำให้ สังข์ กับ รจนา สนิทสนมกันมากขึ้น

ตอนที่ (19) วิกฤต เทวนคร

ชาวเมือง ชุมชนประท้วงหนักขึ้น เมื่อ สมบัติลักษณะ ไม่สามารถแก้ปัญหาความเน่าเฟะของสังคมได้ ที่ประชุมสภาลูกขุน จึงมีมติ ให้องค์การชุมชน นำเสนอทางออกให้แก่เมืองเทวนคร โดยเข้าไปแสดงผลงานและนำเสนอ วิธีการแก้ปัญหา ต่อที่ประชุมสภาลูกขุน

กลุ่มที่หนึ่ง เสนอให้ก่อสร้าง เมืองใหม่ แล้วให้คนในชุมชนแออัดไปอยู่

กลุ่มที่สอง เสนอให้เก็บภาษีคนรวย ไปช่วยคนจน

แต่ข้อเสนอของทั้งสองกลุ่ม ไม่เป็นที่ประทับใจของ คณะลูกขุน คณะลูกขุน ยังจะให้โอกาส ชุมชนอื่น ยื่นข้อเสนอมาได้อีก

ระหว่างร่วมกิจกรรมของชุมชน เอื้อย สังเกต และรับรู้ได้ว่า แท้จริงแล้ว สังข์ ไม่ได้รักเอื้อยเลย และคิดว่า รจนา ซึ่งเป็นผู้หญิงโชคดีเสียเหลือเกิน ที่เข้าไปนั่งในหัวใจของ สังข์ ได้ ทั้งๆ ที่เป็นคนที่หลัง ทำให้ เอื้อย รู้สึกเสียใจ แอบร้องไห้ ที่เห็น สังข์ พุดคุยหยอกล้อกันกับ รจนา โสนน้อย เห็นเข้า ก็ได้แต่ปลอบใจเพื่อน

เก็บเอาความรู้สึกส่วนตัวไว้ก่อน อีกสองวัน จะต้องเตรียมนำเสนอผลงาน ต่อที่ประชุมสภาลูกขุนกันแล้ว ซึ่งการนำเสนอครั้งนี้ เป็นผลงานร่วมกันของแกนนำชุมชน ซึ่งประกอบด้วย สังข์ เอื้อย โสนน้อย และ รจนา โดยมีพ่อใหญ่คำผาย เป็นที่ปรึกษาใกล้ชิด ชาวชุมชน

ต่างก็ให้กำลังใจพวกเขาอย่างเต็มที่

คืนนี้ สังข์ กับ รจนาพรอกรักกัน ท่ามกลางแสงจันทร์เจิดจ้า ยิ่งทำให้ เคี้ยว ปวดร้าวใจยิ่งนัก ขณะที่ สโนน้อย ก็เจ็บปวดหัวใจ ไม่น้อยไปกว่าเพื่อน เมื่อหวนนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่าง เธอ กับ พลอยแก้ว ซึ่งชาตินี้ คงไม่มีโอกาส ได้สมหวังในความรักอย่างแน่นอน

วันรุ่งขึ้น สังข์ นำทีม พร้อมชาวบ้าน เข้านำเสนอผลงาน ของชุมชน

ชาวชุมชนแสดงอรุณ อยู่อย่างมีความสุข เพราะยึดนโยบายเศรษฐกิจพอเพียง ฟังตนเอง เน้นน้ำใจ มากกว่าเงิน ไม่เอาเปรียบกัน ที่ชุมชนของพวกเขา ไม่มีอบายมุข ทุกคนอยู่กับแบบพี่น้อง เอื้ออาทร และจิตสำนึกที่ดี

การนำเสนอครั้งนี้ ถูกเยาะเย้ย ถากถาง จากฝ่ายนายทุนกลางสภา ว่าเป็นเรื่องเพ้อฝัน เป็นไปไม่ได้ ทำได้ก็แค่ชุมชนเล็ก จะทำพร้อมกันทั้งกรุงเทพมหานครไม่ได้หรอก รจนา ทนฟังคำสบประมาทของ ฝ่ายนายทุนไม่ได้ จึงแสดงตัว ต่อที่ประชุม นำเสนอ สิ่งที่เป็นไปได้ คือ การใช้อำนาจ อำนาจที่แท้จริง ที่ผู้ประกอบการสามารถทำได้ ถ้าจะทำเพื่อประชาชน มิใช่ทำเพื่อพวกนายทุนแต่ฝ่ายเดียว ทำให้ สมบัติลักษณะตกใจ คาคาไม่ถึง และเสียหน้า ที่เห็นบุตรสาวตัวเอง ปรากฏตัวในฐานะเช่นนี้ มนตรีที่นั่งใกล้ชิดต่างซุบซิบกัน

หลังเลิกประชุม รจนา ได้เถียงกับพ่อ อย่างรุนแรง หว่านพ้อ เอาใจแต่พวกนายทุน จนบ้านเมืองเสียหาย ผู้คนเดือดร้อน สมบัติลักษณะ ยิ่งปวดร้าวใจมากยิ่งขึ้น เมื่อรู้ว่า รจนา แอบไปมั่วสุมกับ คนในชุมชนคนจน และถูกลูกสาวต่อว่า ว่าเป็นคนอยู่บนหอคอย ไม่ออกไปดูแลประชาชนด้วยตนเอง ฟังแต่พวกข้าราชการสอพลอ ฟันข้อมูลเท็จให้ฟัง

สมบัติลักษณะ โกรธมาก จึงขับไล่ รจนา ออกไปจากบ้าน โดยไม่ได้ตั้งใจ รจนา เสียใจ และ รู้สึกน้อยใจ ที่พ่อก็ไม่รัก จึงหอบเสื้อผ้า ไปอยู่ร่วมกับชาวชุมชนแสดงอรุณ

สมบัติลักษณะ ไม่อาจปฏิเสธหลักการที่ต้องขอขบธรรมได้ เมื่อ เสียงส่วนใหญ่ในสภาลูกขุน ตัดสินใจ ให้แก้ไขปัญหามันเมือง ตามที่ สังข์ขุม เสนอ

รจนา ได้มีโอกาสใกล้ชิดกับ สังข์ มากขึ้น จนทั้งสองตกลงใจที่จะใช้ชีวิตร่วมกัน ส่วน เคี้ยว เริ่มมองเห็นเส้นทางรัก ที่มีต่อสังข์ ตีบตันลงไปเรื่อยๆ

หนึ่งปีผ่านไป กรุงเทพมหานคร มีความสงบสุขขึ้น อาชญากรรมลดลง แหล่งสวรรค์บันเทิงของคนชอบอบายมุขลดลง ปัญหาต่างๆ ลดลงเห็นได้ชัด บ่อนการพนันถูกจำกัดเวลา สังคมสงบสุขขึ้น แต่สร้างความไม่พอใจให้แก่เหล่านายทุน และ เจ้าพ่ออิทธิพล อันธพาล ทั้งหลาย

พวกนายทุน อิทธิพล ต่างร่วมมือกัน จ้างวานมือปืน ไปลอบฆ่า สมบัติลักษณะ

ที่ห้องไอศูย์ รจนา ได้มีโอกาสเข้าไปเยี่ยมพ่อ สังข์ ก็ไปด้วย สมบัติลักษณะ ได้ขอร้องไห้บุตรสาวอภัยให้ด้วย ที่ได้ทำผิดกับลูกไป ขอให้ลูกกลับบ้าน ดูแลทุกอย่างแทนพ่อ และได้ฝากชีวิตของรจนา ไว้กับ สังข์ ให้สังข์ ดูแลลูกสาวแทนเขาด้วย ก่อนที่เขาจะสิ้นใจ

สังข์ กับ รจนา พากันย้ายเข้าบ้าน

ตอนที่ (20) ฉันทที่เป็นจริง

มีเศรษฐีชาวฝรั่งเศส สองผัวเมีย และลูกสาว ได้เดินทางมาพักที่เมืองไทย ระหว่างเดินทาง ได้ประสบอุบัติเหตุ จากรถคนร้าย 2 คน ซึ่งกำลังขับหนีตำรวจ พุ่งเข้าชน และจับผู้เป็นภรรยา กับ ลูกสาว เป็นตัวประกัน ขณะนั้น เอื้อย กับ โสนน้อย อยู่ในเหตุการณ์ จึงวิ่งเข้าไปช่วย เลยถูกจับเป็นตัวประกันไปด้วย

คนร้ายได้อาศัย รถของฝรั่งเศรษฐี ขับหนีไปพร้อมกับตัวประกันทั้งหมด เหตุการณ์ครั้งนี้ ได้สร้างวีรกรรม ครั้งยิ่งใหญ่ให้แก่ เอื้อย และ โสนน้อย เมื่อ เธอทั้งสอง ใช้สติปัญญา และความอ่อนนหวาน แก่โชสถานการณ์ หลอกล่อคนร้าย และต่อสู้กันสุดมุน มีเสียงปืนดังขึ้น สองสามนัด และแล้วตำรวจ วิ่งมารวบตัวคนร้ายไว้ได้ทัน คนร้ายตายไปหนึ่งคน ภรรยาเศรษฐีฝรั่งรอด แต่ลูกสาว ถูกยิงเข้าที่จุดสำคัญ ไปเสียชีวิตในโรงพยาบาล ส่วนเอื้อย ก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย ต้องเข้ารักษาที่ห้องไอซียูเช่นกัน โสนน้อย บาดเจ็บเล็กน้อย

การสูญเสียบุตรสาว สร้างความปวดร้าว เศร้าโศก เสียใจ ให้แก่เศรษฐีชาวฝรั่งเศสไม่น้อย แต่พวกเขาที่ไม่รู้จะตอบแทน ในความมีน้ำใจของสาวไทยสองคนอย่างไรดี

เมื่อสิ่งหนึ่งสูญเสียไป แต่ก็มีอีกสิ่งหนึ่งมาทดแทน สองสามีภรรยา ไม่เหลือใครอีกแล้ว จึงตัดสินใจ ของเอื้อย และ โสนน้อย มาเป็นบุตรบุญธรรม แทนบุตรสาวที่เสียชีวิตไป และพาไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศส

สังข์ ได้รับเลือก ให้เป็น ผู้ว่าเทวนคร คนใหม่ เขาได้สร้างสวรรค์ที่แท้จริง ให้กับคนเมืองกรุง ลดหย่อนภาษีคนระดับกลาง เพิ่มอัตราภาษีแบบก้าวหน้าสำหรับเศรษฐี และเจ้าของที่ดิน ออกกฎหมาย ยกเลิกห่วยทุกชนิด ยกเลิกโรงผลิตสุรา และยกเลิกโรงงานยาสูบ ควบคุมแหล่งบันเทิงอย่างใกล้ชิด ปฏิวัติการศึกษา ปกครองนคร ด้วยระบบเศรษฐกิจพอเพียง ผสมกับ รัฐสวัสดิการ

ผู้ว่านคร สังข์วุฒิ ได้เพิ่มนโยบาย “แม่อุ้มดิน ดินอุ้มดาว” ด้วยการจัดสร้าง อาคารบ้านพักสำหรับการเรียนรู้ อนุบาล ระหว่างคนชรา กับ สตรีมีครรภ์ ตั้งแต่ 4 เดือน ไปจนถึง 1 ปี เพื่อสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชน ตั้งแต่อยู่ในท้อง

สังข์ ได้รับจดหมาย จากเอื้อย และ โสนน้อย ว่าอยู่ที่ฝรั่งเศส สบายดี มีความสุขมาก พ่อแม่บุญธรรม ใจดีมาก สังข์ ยิ้มออกมาอย่างมีความสุข ที่เห็นเพื่อนได้พบแม่แล้ว แม้ว่าจะเป็นแม่บุญธรรมก็ตาม ส่วนตัวสังข์เอง ยังมองไม่เห็นแวว ที่จะได้พบแม่เลย คิดว่าชาตินี้ คงหมดหวังเสียแล้ว ถ้ารู้ว่าแม่ตายแล้ว เขาจะได้ทำใจ เลิกคิดที่จะออกติดตาม

สังข์ กับ รจนา ได้มีโอกาส ไปเยี่ยมคนชรา ที่บ้านพัก ในโครงการ แม่อุ้มดิน ดินอุ้มดาว

ภาพอันน่าวันทาก็เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อสังข์ มาพบหญิงชราวัยแปดสิบปีผู้หนึ่ง ถามได้ความว่า ชื่อ จันทน์ เธอก็ออกติดตามหาลูกชาย ที่หายไปเช่นกัน และคิดว่าคงหมดหวังแล้วเช่นกัน ที่จะได้พบหน้าลูกชาย ด้วยวัยที่ชรา นางเองก็จำลูกไม่ได้แล้ว แต่สัญญา และความรู้สึกอย่างหนึ่ง

ที่แม่และลูกจกจำกันได้ คือ ... รอยสัมผัสอันอ่อนนุ่ม อ่อนโยน เต็มเปี่ยมด้วยความเมตตา

หยาดน้ำตาอุ่นๆ ไหลอาบแก้มสองแม่ลูก เมื่อรู้ว่า วันเวลาที่รอยคอยอันยาวนาน ได้สิ้นสุดลงแล้ว
สอบถามจนแน่ใจ สังข์ จึงรีบแม่ไปอยู่ด้วย

วันเปิดโครงการ “แม่อุ้มดิน ดินอุ้มดาว” ผู้ว่านคร สังข์วุฒิ พร้อมด้วย ภรรยา รจนารินี และ
แม่ผู้บังเกิดเกล้า จันทน์ ได้เข้าร่วมพิธี เป็นข่าวแพร่กระจายไปทั่วโลก ภาพนั้นถูกส่งผ่านสัญญาณดาวเทียม
ไปถึงทีวี ที่เอื้อย กับ โสนน้อย ซึ่งกำลังเปิดดูอยู่ น้ำตาของทั้งสองสาว ไหลซึมออกมา
ย้อยหยดไปตามร่องแก้ม ด้วยความปีติยินดีเช่นกัน

ตอนที่ (21) อวสาน

วันหนึ่งหลังเลิกงาน ยามค่ำ สังข์ขับรถ ออกตรวจเยี่ยม মহานครแห่งสวรรค์ เพื่อสัมผัสสัมผัสกัน
อันสวยงาม ซึ่งเป็นผลมาจากการบริหารบ้านเมือง ที่ยึดมั่นในคุณธรรมมาตลอด

เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด...ก็บังเกิดขึ้น

เมื่อรถของสังข์ ขับมาถึงริมฝั่งแม่น้ำ ถึงตรงทางแยก มีรถยนต์เก๋งสีดำนคันหนึ่ง จอดรอโอกาสอยู่
วิ่งพุ่งเข้าชน ด้านข้าง จนรถของสังข์ ตกลงไปในน้ำ

สังข์ พยายามดิ้นรน เพื่อให้หลุดรอดไปจากการจมน้ำ แต่ตนเองก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย ก่อนหมดสติ
ก็ปรากฏแสงสว่างวาบ บนผิวน้ำ เขามองเห็นนางฟ้า ยืนมือลงมา ดึงเขาขึ้นจากแม่น้ำ จากนั้นก็หมดสติไป

.....

รู้สึกตัวอีกครั้ง เห็นแม่จันทน์ ยืนอุ้มใบหน้า ด้วยความเอ็นดูอยู่ข้างๆ ด้านหลังถัดไป เป็น เอื้อย กับ
โสนน้อย ยืนอยู่ข้างแม่จันทน์ ส่วน รจนารินี ยืนยิ้มออกมาอย่างตื่นเต้น ที่สังข์รู้สึกตัวแล้ว

ไม่นาน ภาพเหล่านั้นเปลี่ยนไป ภาพใบหน้าของแม่จันทน์ เปลี่ยนไป จากหญิงวัยชรา
กลับเป็นใบหน้าของแม่จันทน์ตอนยังสาว และ เด็กเอื้อย กับ เด็กโสนน้อย ยังคงยืนอยู่ที่เดิม พร้อมด้วย
เด็กหญิงหน้าตาน่ารัก ยืนอยู่ข้างๆ แม่จันทน์

สังข์ ประหลาดใจ กับภาพเบื้องหน้า จึงรีบลุกขึ้นนั่ง ทบทวนความจำ พร้อมกับร้องทักทาย เอื้อย กับ
โสนน้อย ก่อน ที่แม่เลี้ยงของเธอทั้งสอง จะเรียกให้ไปกินข้าว สังข์ จึงถามแม่ว่า เด็กคนนี้เป็นใคร
แม่บอกว่า คือ หนรรจนารินี เป็นลูกสาวของเพื่อนแม่

พลันสายตา ก็มองไปเห็น เด็กผู้ชายสองคน หน้าตาเหมือนกับ ลินสมุท กับ สุดสาคร
เหมือนเคยรู้จักกันมาก่อน เขาเดินคุยหยอกล้อกับ ผู้ปกครอง ก่อนที่สังข์
จะร้องตะโกนเรียกเด็กผู้ชายสองคนนั้น แม่จันทน์ ซึ่งบอกกับสังข์ไปก่อนว่า เด็กสองคน เป็นนักเขียนเข้าใหม่
และนั่นคือ พ่อกับแม่ของเขา สังข์ รู้สึกดีใจ และหวังว่า พรุ่งนี้ คงจะพบกันที่โรงเรียน

เมื่อทุกอย่างกลับเป็นปกติดีแล้ว สังข์ก็เฝ้าเข้าสวมกอดแม่ แม่พุดกับสังข์ ทั้งน้ำตาว่า

แม่คิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าลูกอีกแล้ว โชคดีที่ถูกตกลงไปในน้ำมีคนช่วยไว้ได้ทัน

สังข์พูดกับแม่ว่า แม่ครับ ผมรักแม่.

จบบริบูรณ์.

คำอธิบายฉาก (mise-en-scene)

ยานล่องหน

รูปทรงเหมือนจานบิน (UFO) แต่มีผิวเป็นมันวาว เหมือนกระจกใส การล่องหนหายตัว ใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์ คือ ที่ผิวของยาน จะส่งคลื่นไฟฟ้า ที่มีความถี่ระดับหนึ่ง ผ่านตัวแปลงคุณสมบัติคลื่น ให้เป็นคลื่นแสง ทำหน้าที่รบกวน คลื่นแสง ที่ตกกระทบระหว่างวัตถุ (ผิวของยาน) มาถึงนัยน์ตา ของมนุษย์ ทำให้มนุษย์ ไม่สามารถมองเห็นวัตถุนั้นได้ หรือ มองเห็นได้ไม่ชัดเจน เหมือนกับ การมองผ่านกระจกใส ที่มีรอยบิดเบี้ยว ไปตามรูปทรงของผิววัตถุ แต่ไม่เป็นอุปสรรค กับ การมองเห็นวัตถุอื่น ที่อยู่ถัดไป เพราะคลื่นแสงจากวัตถุที่อยู่ถัดไป สามารถวิ่งผ่าน คลื่นแสงที่ถูกรบกวนด้านหน้าได้

ทั้งนี้ ปัจจัยที่ทำให้ ทักษณวิสัยในการการมองเห็นยานได้ชัดเจน ขึ้นอยู่กับ องศาของการมอง คือ มุมตกกระทบ กับ นัยน์ตามนุษย์ เท่ากับ 90 องศา ถ้ามากหรือน้อยกว่านี้ จะทำให้ประสิทธิภาพในการล่องหน สูญเสียไปได้

ยานล่องหน มีขนาดเล็ก เพื่อให้การล่องหน มีประสิทธิภาพดีที่สุด ภายใน จึงบรรจุที่นั่งได้ไม่เกิน 3 คน รวมทั้งคนขับ

สเปรย์ทำให้ล่องหน

ภายในกระป๋องสเปรย์ จะบรรจุ ของเหลว ที่มีคุณสมบัติทางไฟฟ้า เมื่อถูกฉีดพ่นออกไป คือ ละอองสเปรย์ ที่มีอนุหภูมิ แตกต่างจาก อนุหภูมิที่พื้นผิวของวัตถุ (ที่ถูกฉีดพ่น) จะทำหน้าที่สร้างคลื่นเหนี่ยวนำทางไฟฟ้า ที่มีความถี่ระดับหนึ่ง ทำหน้าที่รบกวน คลื่นแสง ที่ตกกระทบระหว่างวัตถุ (ผิวของวัตถุที่ถูกฉีดพ่น) มาถึงนัยน์ตามนุษย์ ทำให้มนุษย์ ไม่สามารถมองเห็นวัตถุนั้นได้ หรือมองเห็นได้ชัดเจน เหมือนกับ การมองผ่านกระจกใส ที่มีรอยบิดเบี้ยว ไปตามรูปทรงของผิววัตถุ แต่ไม่เป็นอุปสรรค กับ การมองเห็นวัตถุอื่น ที่อยู่ถัดไป เพราะคลื่นแสงจากวัตถุที่อยู่ถัดไป สามารถวิ่งผ่าน คลื่นแสงที่ถูกรบกวนด้านหน้าได้

ดังนั้น ของเหลว ที่บรรจุในกระป๋อง จึงต้องทำให้มีอนุหภูมิ ต่ำกว่า อนุหภูมิของพื้นผิววัตถุที่ถูกฉีดพ่น จึงจะมีคุณสมบัติ ในการสร้างคลื่นเหนี่ยวนำไฟฟ้างกล่าว และเมื่อถูกฉีดพ่นออกไปแล้ว ประสิทธิภาพ ในการทำให้วัตถุล่องหน ขึ้นอยู่กับ อนุหภูมิ ความต่างศักย์ของไฟฟ้าสถิตย์ ที่อยู่รอบๆ สภาพอากาศ โดยเฉพาะ อนุหภูมิในของเหลว

ยิ่งมีความต่างมาก (เย็นจัด) ก็จะทำให้ การมองเห็นเลือนลางมากตามไปด้วย

สเปรย์ทำให้ล่องหน จึงมีเวลาจำกัดในการใช้งาน ใช้อำพรางตัวได้ชั่วคราวเท่านั้น และบางสภาพอากาศ ก็ใช้ไม่ได้ผลเช่นกัน

สารเคมีเปลี่ยนรูป

มีลักษณะเป็นเม็ดสี สีส้มเรืองแสง ภายในมีโครงสร้างทางเคมีและไฟฟ้า ที่สลับซับซ้อน (มีสูตรเรียกเฉพาะทาง ว่า “ไบโอ-ดิจิทัลโคไลซิน” : Bio-Digitycholizin) เมื่อถูกฉีดเข้าสู่ร่างกายมนุษย์ จะมีปฏิกิริยาต่อ ภาวะจิตใจของผู้ฉีดด้วย กล่าวคือ หลังจากสารนี้เข้าไปอยู่ในกระแสเลือด ในปริมาณที่พอเหมาะ (สัดส่วน ปริมาณ ต่อ น้ำหนัก = 1 ซีซี : 25 กิโลกรัม) ภายในระยะเวลา 6 ชั่วโมง จะทำให้เนื้อเยื่อ เลือด พลาสมา และโครงสร้าง กล้ามเนื้ออื่นๆ รวมทั้งขน (ที่ไม่ใช่ของแข็ง เช่น กระดุก) ภายในของคณผู้นั้น เปลี่ยนรูป เปลี่ยนสีไป ซึ่งรูปที่เปลี่ยนไป จะขึ้นอยู่กับ ภาวะจิตใจของคณผู้นั้นด้วย ว่ากำลังคิดอะไอยู่ เพราะ หลังจากฉีดสารนี้เข้าสู่ร่างกาย จะมีอาการง่วงนอนทันที หลังจากนั้น 6 ชั่วโมง ตื่นขึ้นมา ร่างกายก็จะเปลี่ยนรูปไป

สารเคมีเปลี่ยนรูป ต้องการสภาวะแวดล้อม อุณหภูมิ เท่ากับ อุณหภูมิในร่างกายมนุษย์ คือ ประมาณ 37 องศาเซลเซียส ดังนั้น สารนี้ จะต้องจัดเก็บในภาชนะห่อหุ้ม ที่มีอุณหภูมิ 37 องศา เสมอ ถ้าอุณหภูมิแวดล้อม ต่ำกว่า หรือสูงกว่า 37 องศาเซลเซียส เมื่อใด คุณสมบัติในการเปลี่ยนรูป ก็ไร้ผล

ดังนั้น หากคณผู้นั้น เมื่อถูกฉีดสารเปลี่ยนรูปเข้าไปแล้ว จะเปลี่ยนแปลงไปดังนี้ (1) ปริมาณของสารที่ฉีดเข้าไป ถ้ามากเกินไป จะมีผลต่อระบบประสาท อาจทำให้เป็นบ้า ถ้าน้อยเกินไป การเปลี่ยนแปลง ก็เกิดขึ้นน้อย (2) เมื่อฉีดเข้าไปแล้ว จะอยู่ภายในร่างกายไปตลอดชั่วชีวิต ไม่มีโอกาสแก้กลับ เพราะผู้คิดค้น ยังไม่สามารถ คิดค้นสารเคมีแก้กลับได้ (3) เมื่อคณผู้นั้น ได้รับอากาศเย็น หรือแช่น้ำนานๆ หรือ ป่วยเป็นไข้ขึ้นสูง ร่างกาย จะเปลี่ยนรูปคืนร่างเดิมชั่วคราว

เมือง พันธุรัตนา

เป็นเมือง ที่ตั้งอยู่บนแหลมแห่งหนึ่ง บนเกาะใหญ่ มีอุณหภูมิโดยทั่วไป ประมาณ 20 องศา เต็มไปด้วย หมอก และฝน ปกครองโดย ราชนิใจโหด นามว่า “พันธุรัตนา” มีทหารองครักษ์ คุ่มครองเมือง อย่างแน่นหนา ประชาชนในเมืองนี้ จะถูกเกณฑ์ ให้ไปเป็นแรงงานทาส เพื่อผลิตชิ้นส่วนของเครื่องจักรกล ราชนิ มีแผนที่จะครองโลก โดยการสร้างเครื่องจักรสมองกล มีห้องแล็บทดลองมากมาย มีนักวิทยาศาสตร์อยู่ในรายชื่อของราชนิ ที่สำคัญหลายคน ซึ่งต่างรับใช้ ราชนิอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

แรงงานทาสที่ถูกใช้ มักไม่ได้รับการเหลียวแลในด้านสุขภาพ สภาพแวดล้อม เต็มไปด้วยสารเคมี ปีหนึ่งๆ คนงานจะเจ็บป่วยล้มตายเป็นอันมาก เมื่อขาดแรงงาน ก็จะไปจับตัวแรงงานจากเมืองอื่นมาใช้

ภายในห้องต่างๆ ทางเดิน ในโรงงาน ลึกลับซับซ้อน เหมือนเขาวงกต ใครเข้าไปแล้ว หนีออกมาได้ยาก เพราะ ทุกจุดจะถูกติดตั้งกล้องวงจรปิด และเวรยามแน่นหนา ดังนั้นเหล่าองครักษ์ ทหาร และพนักงานชั้นดี จะต้องติดตั้งอุปกรณ์สื่อสารนำทางทุกคน และมีหน้ากากกันอากาศเป็นพิษด้วย

องค์กรฯ ทุกคน ขึ้นตรงกับ ราชีนี มีรหัสเรียกขานประจำตัว มีอุปกรณ์สื่อสารนำทาง (กันหนีดัว และคอยรับฟังคำสั่งจากหัวหน้าองค์กรฯ ด้วย) มีปืนเลเซอร์ประจำตัวทุกคน

เพลงประกอบภาพยนตร์

เพลง ฝ่าอุปสรรค ตามหารักนิรันดร์

คำร้อง-ทำนอง : สูดิน ชาวหินฟ้า (22 ก.พ. 2554)

นักร้อง : เลียงเต็กหึง / เต็กชาย

ฝ่าอุปสรรค ตามหารักนิรันดร์
ฝ่าไฟฝัน ขอให้จริง
ความรัก ความกตัญญู เหนือกว่าทุกสิ่ง
แนบอ้อมเอ็ง คู่ ไฉน รัก

ฝ่าอันตราย สิ่งเลวร้ายนานา
สู้อาส่า แม้อย่างนี้
ความโหดร้าย ริษยา อ่อนล้าเหนื่อยหนัก
ต้องกล้าหาญหัก อุปสรรค สู้ทน

*ภูติป่า อสูรร้าย เหตุการณ์ท้าทายให้สู้
ต้องยืนหยัดอยู่ กอบกู้ หมู่ประชาชน
เพื่อแม่ เพื่อรัก เพื่อความรักดี ต้องทน
ข้าขอผจญ มารร้าย พ่ายแพ้ไป

**ฝ่าอุปสรรค ตามหารักนิรันดร์
คืนฝันวันหวัง ยังอยู่ในใจ
ความรัก ความหวัง คือพลังยิ่งใหญ่
ไฉ่แม่จ๋า แม่อยู่ไหน ลูกเหนื่อยเหลือเกิน.

(* beat เร็ว ต่อสู้ ขวัญ พลังใจ – ร้องหมู่) (** ร้องซ้ำ)

ผู้เลือกสมุทร

..

หลุมคำคุณเวลา

..

สิ่งขั้ทอง

..

ไฉ่เอ๋อ

..

โสนน้อย

..

สินสมุทร กับ สุดสาคร

..

รจนา

..

ชุมชนแสงอรุณ

..